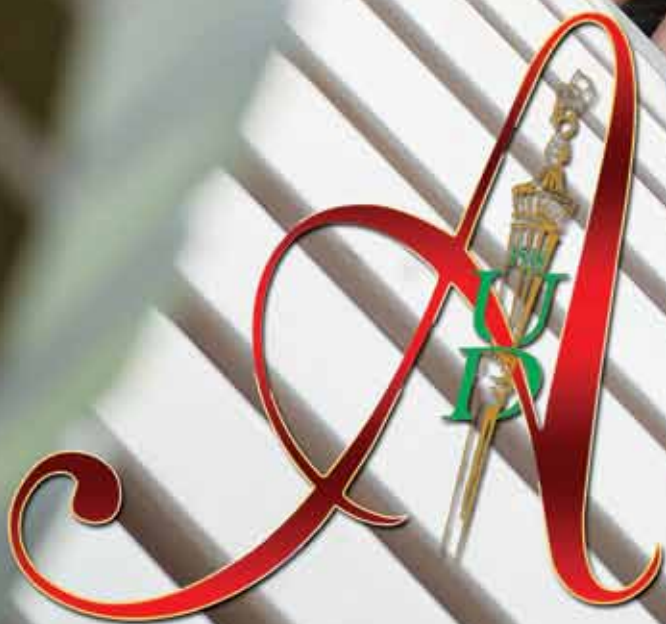

DEJA VU

A DEBRECENI EGYETEM ALUMNI MAGAZINJA

2012. NYÁR
1. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

MEGJELENIK FÉLÉVENTE

**30 fős
grillterasz**

Az UPP'S kiváló helyszínül szolgál zárkörű rendezvények, bankettek, munkahelyi összejövetelek, születésnapok, diploma és doktori védések utáni fogadások, családi összejövetelek, esküvői vacsorák, céges rendezvények, protokoll fogadások alkalmára 50 főig, a hét bármelyik napján.

Egyetem tér 1. a Botanikus kert mellett.
06 70 629 0127
www.upps.hu

DIÁKÉLET ANNO
8-9.
Dr. Szász Gábor

GENERÁCIÓK
10-11.
Gergely család

GENERÁCIÓK
12-13.
Bárány család

6-7.
Mi az alumni?

GENERÁCIÓK
14-15.
Lenkey család

KARRIER
16-17.
Iglódi-Csató Judit

KARRIER
18-19.
Vida Péter

5.
Akikre büszkék vagyunk

KARRIER
20-21.
Dr. Jakab András

HR SZEMMEL
22-23.
Majorné Kelsánszky Mária

4.
Rektori köszöntő

DEja vu

A Debreceni Egyetem Alumni Magazinja

Kiadja:
a Debreceni Egyetem Alumni Központja

Felelős kiadó: Dr. Fábián István rektor

Főszerkesztő: Dr. Rófi Mónika

Lapszerkesztők:
Béres Zsuzsa, Ölveti László,
Rózsa Judit, Szabó László

Arculat, tördelés: Barna Ildikó

Fotók: Alumni Központ, uniadeb.hu

Szerkesztőség:
DEOEC Oktatásszervezési Központ
III. emelet
4032 Debrecen, Nagyerdei krt. 98.

Megjelenik 4500 példányban.

Nyomdai előállítás: Litográfia Nyomda
Felelős vezető: Vécsei Tibor

TANULÁS ÉS MUNKA
24-25.
Bakti Tamás / Szikszai Tamás

FIATAL TEHETSÉGEK
26-27.
Balczó Péter

FIATAL TEHETSÉGEK
28-29.
Illésházy Kata

FIATAL TEHETSÉGEK
30-31.
Risztov Éva

CENTENÁRIUM
32-34.
100 esztendő
emlékezete

Kedves végzett hallgatónk!

Örömmel köszöntöm Önt az útjára bocsátott DEJa vu című alumni magazinunk hasábjain keresztül.

Mindenki életében mérföldkő az, amikor diplomáját átveszi, kezében tartja, s látja munkájának gyümölcsét. Van, aki most veszi kézbe a diplomáját, van, aki pedig évekkkel ezelőtt élte át ezt a felejthetetlen élményt.

A felsőoktatásban szerzett tudás, tapasztalat, élmények mind-mind meghatározzák az életünket, kihatással van a munkánkra. A diploma átvételével megszűnik az aktív hallgatói élet, de egy egész életen át megmarad az elvághatatlan szál, a biztos kapocs a diákból lett öregdiák és az alma mater között.

A Debreceni Egyetem szem előtt tartja, hogy az egyetemen vagy annak valamely jogelőd intézményében (KLTE, DOTE,

DATE) végzett hallgatókkal jó kapcsolatot alakítson ki és tartson fenn. Az egyetem vezetése fontosnak érzi, hogy öregdiákjainkat elismerjük, támogassuk akár továbbtanulásában, elhelyezkedésében is.

A magazin egyrészről azzal a céllal jött létre 2012-ben, hogy bemutassa, milyen volt a diákélet 20-30-40 vagy akár 50 évvel ezelőtt, milyen hagyományok voltak régen és most, másrészről a szerkesztők kiemelt feladatuknak tekintik, hogy felhívják a figyelmet azokra a jelenlegi hallgatókra, akik tehetségükkel kiemelkednek a többiek közül. Segítséget kívánunk nyújtani az újságon keresztül is ahhoz, hogy Önök mint öregdiákok fel tudják venni a kapcsolatot az egyetemmel, az évfolyamtársaikkal, a volt tanáraikkal.

Remélem és kívánom, hogy minél többüket köszönthetem majd a Debreceni Egyetem rendezvényein!

Debrecen, 2012. június 4.

Dr. Fábián István rektor

Akikre büszkék vagyunk

■ BÉRES ZSUZSA

Elismerések a Magyar Kultúra Napján

A Debreceni Egyetem négy oktatója, munkatársa részesült állami kitüntetésben a Magyar Kultúra Napja alkalmából tartott ünnepségen, Budapesten.

A nemzeti erőforrás miniszter a magyar felsőoktatás területén dolgozó iskolateremtő, nemzetközi elismertségű munkájáért Szent-Györgyi Albert-díjat adományozott **Farkas Etelka** egyetemi tanárnak, a Természettudományi és Technológiai Kar oktatási dékánhelyettesének és **Jávor András** intézetvezető egyetemi tanárnak, a Debreceni Egyetem oktatási rektorhelyettesének.

A felsőfokú oktatás területén végzett magas színvonalú munkájáért, valamint a pedagógiai gyakorlatot segítő kiemelkedő tudományos tevékenységéért Apáczai Csere János-díjat vehetett át **Kátai János**, a Debreceni Egyetem dékánja, tanszékvezető egyetemi tanára és **Tóth Zoltán** egyetemi tanár, a Debreceni Egyetem Szülészeti és Nőgyógyászati Klinika igazgatója.

Márciusi megemlékezés

Március 15-e, az 1848/49-es forradalom és szabadságharc 164. évfordulója alkalmából a Debreceni Egyetem több oktatója, dolgozója is magas állami kitüntetésben részesült nemzeti ünnepünk alkalmából.

Magyar Érdemrend Lovagkereszt elismerést vehetett át kimagasló színvonalú munkája elismeréseként **Exterdéné Zsurkai Ilona** mentálhigiénikus, a Debreceni Egyetem Egészségügyi Kar oktató közösségének örökös tagja.

Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetésben részesült **Fuxreiter Margit**, a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrum Stratégiai Igazgatóság igazgatóhelyettese.

Magyar Bronz Érdemkeresztet kapott **Tóth Imréné**, a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrum Betegdokumentációs és Klinikafinanszírozási Főosztály osztályvezetője.

Pro Sanitate Díjjal jutalmazták **Pfliegler György**, a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrum Általános Orvostudományi Kara Belgyógyászati Intézete II. számú Belgyógyászati Klinikájának Ritka Betegségek Tanszék vezetőjének munkásságát.

Nemzeti Erőforrás Miniszteri Dicséretben részesült **Szabó Sándor**, a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrum Általános Orvostudományi Kara Idegsebészeti Klinikájának egyetemi docense.

A magyar irodalom területén nyújtott kiemelkedő teljesítményéért Magyarország Babérkoszorúja-díjat vehetett át **Borbély Szilárd** József Attila-díjas költő, a Debreceni Egyetem Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézetének egyetemi docense.

A Finn Fehér Rózsa debreceni lovagja

A Finn Köztársaság elnöke a finn-magyar kulturális és oktatási kapcsolatok terén végzett munkájáért a Finn Fehér Rózsa Lovagrend lovagi fokozatával tüntette ki **Maticsák Sándort**, a Debreceni Egyetem Finnugor Nyelvtudományi Tanszékének vezetőjét, valamint a Finn Oroszlán Lovagrend lovagi fokozatával **Petteri Laihonent**, a Jyväskyläi Egyetem kutatóját, az egyetem korábbi finn lektorát. Az elismerést az egyetem Finnugor Tanszéke által április 4-én rendezett egész napos finn-magyar programsorozat keretében adta át Jari Vilén, a Finn Köztársaság magyarországi nagykövete.

Kitüntetések a Város Napja alkalmából

A Város Napja alkalmából elismeréseket adtak át Debrecen képviselőtestületének 2012. április 11-én tartott ünnepi közgyűlésén.

Az eseményen díszpolgári címet vehetett át a Debreceni Egyetem két professzora, **Fésüs László** korábbi rektor, a Biokémiai és Molekuláris Biológiai Intézet igazgatója és **Pálincás József**, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke, az egyetem Fizikai Intézet igazgatója, míg **Ujváry Zoltán**, a Néprajzi Tanszék professor emeritusa Pro Urbe-díjban részesült.

Akadémiai Díj

Kutatók, tudósok, köztük a Debreceni Egyetem professzora, a Szervetlen és Analitikai Kémiai Tanszékének egyetemi tanára, **Sóvágy Imre** vehette át az Akadémiai Díjat a Magyar Tudományos Akadémia 183. közgyűlésén.

Mi is az az Alumni?

Az alumni szó jelentése öregdiák, a latin alumnus szó (hímnem, nőnemű alakja alumna) többes száma, tehát pontosabban öregdiákok. Ma már nemzetközileg ismert kifejezés mindazokra, akik egy adott iskola, intézmény végzett diákjai.

Minden modern felsőoktatási intézmény tevékenységében egyre jelentősebb teret kap az intézmény végzett hallgatóival történő kapcsolattartás. Magyarországon is elkezdődött az a folyamat, melyben az egyetemek, főiskolák törekednek társadalmi kapcsolataik bővítése érdekében a végzett hallgatóik alma materhez kötődését fenntartani. A Debreceni Egyetem, mint a magyar felsőoktatás meghatározó, legnagyobb hallgatói létszámmal rendelkező intézménye, nagyon fontosnak tartja, hogy erősítse kapcsolatait a végzett hallgatókkal.

A Debreceni Egyetem alumni programjának célja, hogy összefogja a végzett hallgatókat és lehetőséget biztosítson a kapcsolattartásra alma materükkel, illetve azon szűkebb diákközösséggel, akikkel együtt végezték tanulmányaikat, egy szakmai közösséghez tartoztak. Ezáltal a végzett hallgatók nyomon tudják követni ismerőseik szakmai előrehaladását, pályafutását, valamint az egyetem oktatási, tudományos és szakmai munkáját. Az egyetem pedig információkat tud nyújtani az új oktatási programokról, tudományos eseményekről, segítséget adhat a végzett hallgatóknak szakmai és közösségi programok (pl. csoport- és évfolyam-találkozók) szervezéséhez, valamint támogatni képes az aktív szakmai és személyes kapcsolatteremtést a végzettek, a jelenlegi hallgatók, az oktatók és a munkáltatók között. Emellett potenciális részvételi bázisként szolgálhat különböző továbbképzések szervezéséhez, megvalósításához.

A fenti célok megvalósítása érdekében az egyetem Szenátusa 2011. november 1-jei hatállyal, a rektorközvetlen szervezeti egységgé vált Hallgatói Kapcsolatok Igazgatóságán belül létrehozta az Alumni Központot, melynek feladata az egyetem alumni tevékenységének megszervezése, koordinálása, az egyetem alumni adatbázisának kiépítése és gondozása, a végzett hallgatókkal történő kapcsolattartás, számukra rendezvények szervezése, kiadványok készítése, az alumni honlap működtetése. Azt a kötődést, amely a hallgatókban tanulmányaik során alakul ki szakjuk, karuk, intézményük iránt, az alumni tevékenység feladata tovább erősíteni, és az egyetemi tanulmányok befejezése után ápolni, fenntartani.

Bízunk abban, hogy tanulmányaik végeztével elhelyezkedő hallgatók megőrzik kapcsolatukat egykori intézményükkel, és a Debreceni Egyetem Alumni Közösségének tagjaként rendszeresen visszajárnak az intézmény rendezvényeire, az élethosszig tartó tanulás jegyében később intézményünkben képezik tovább magukat, ezáltal hozzájárulnak az egyetem társadalmi kapcsolatrendszerének további erősítéséhez.

A Debreceni Egyetem Alumni Központjának elérhetőségei:

Cím:

DEOEC Oktatásszervezési Központ

III. emelet

4032 Debrecen, Nagyerdei körút 98.

Levelezési cím:

Debreceni Egyetem Alumni Központ

4010 Debrecen, Egyetem tér 1.

Telefon:

52/258-025

52/258-028

e-mail:

alumni@unideb.hu

honlap:

www.alumni.unideb.hu

Legyél Te is DE Alumni!

Ki lehet Alumni tag?

A DE Alumni tagja az lehet, aki a Debreceni Egyetem vagy a jogelőd intézményei (Debreceni Agrártudományi Egyetem, Debreceni Orvostudományi Egyetem, Kossuth Lajos Tudományegyetem, Hajdúböszörményi Wargha István Pedagógiai Főiskola) egykori vagy jelenlegi hallgatója, oktatója, kutatója, dolgozója. Azok a magánszemélyek vagy cégek képviselői is lehetnek DE Alumni tagok, akik bár nem voltak vagy jelenleg nem tagjai az intézménynek, de támogatják a Debreceni Egyetem Alumni tevékenységét.

*Hogyan jelentkezzünk a Debreceni Egyetem Öregdiák adatbázisba?
Es mit kapok, ha tag leszek?*

A tagsági jogviszony az alumni regisztrációs lap mint belépési nyilatkozat kitöltésével, valamint a választott tagságnak megfelelő tagdíj befizetésével jön létre. Az alumni regisztrációs lap/felület az Alumni Közösség honlapjáról (www.alumni.unideb.hu) elérhető vagy nyomtatott formában kitölthető. A regisztrációval egyidejűleg a tagok arról is nyilatkoznak, hogy hozzájárulnak adatainak kezeléséhez, Alumni célokra való felhasználásához. A regisztráció során néhány személyes adatra is szükség van (név, születési idő, elérhetőség), amelyek közül néhányat nem kötelező megadni, illetve az is eldönthető, hogy publikusak lesznek-e ezek az adatok. Természetesen kollégáink szigorúan betartják az adatvédelmi és adatkezelési szabályokat. A közösségi oldalak gyorsan változnak, szeretnénk olyan hosszú távon elérhető adatbázist kiépíteni, amelyben 10-15 év múlva is megtalálják a diákok egykori csoporttársaikat, tanáraikat.

Többféle tagsági forma közül választhatsz:

Díjmentes tagság automatikusan jár az alumni regisztrációval. Ingyenesen biztosítja a tagok részére az on-line Alumni hírleveleket, továbbá tájékoztatást nyújt az egyetem rendezvényeiről, szolgáltatásairól és képzési lehetőségekről.

Aktív tagság az éves tagdíj megfizetésével jön létre. Az aktív tagság a díjmentes tagsággal járó és további kedvezményes szolgáltatások igénybevételeire jogosít, amelyhez DE Alumni kártya kerül kiállításra. Az aktív tagság 2012. december 31-ig díjmentes, csak a kártya előállítási költségét, 1500 Ft-ot kell megfizetni!

Társult tagjai lehetnek az intézménynek azok a személyek, akik – bár nem a DE valamely karán szereztek oklevelet – a DE Alumni tagjai szeretnének lenni, és szakterületükön, illetve munkásságuk során a DE szellemiségével összhangban álló, kiemelkedő tevékenységet nyújtanak, illetve nyújtottak. Társult tagságról a Szenátus dönt.

Tiszteletbeli tagságra azok jogosultak, akik kiemelkedő feladatot vállaltak az egyetem és az Alumni tevékenység népszerűsítéséért, szakmai fejlesztéséért. A tiszteletbeli tagok jogosultak az aktív tagságot megillető jogokra.

Támogató tag lehet az a magánszemély vagy szervezet, aki/amely a DE Alumnit és az egyetemet 10.000 forintot meghaladó összeggel vagy azt meghaladó értékű szolgáltatással támogatja. A támogató tagoknak automatikusan járnak az aktív tagság szolgáltatásai. Az Arany, Ezüst és Bronz fokozatú támogatók kiemelt megjelenést kapnak a DE Alumni honlapján, kiadványaiban és rendezvényein. A támogató tagok részére a DE Alumni mindenkor elnöke oklevelet adományoz.

Ha bármilyen kérdésed van, vagy csak segítséget szeretnél kérni a regisztrációhoz, akkor keresd az Alumni Központ munkatársaikat, akik örömmel segítenek!

„Kutya kemény időket éltünk”

Dr. Szász Gábor 1945-ben kezdte meg tanulmányait a debreceni bölcsészkaron, majd a '49-ben megalakult Természettudományi Karon diplomázott. A 85 éves, ma is aktív professor emeritus egész életét a debreceni felsőoktatás kötelékében töltötte, oktatott, kutatott a Kossuth Lajos Tudományegyetemen, majd az agráregyetemen dolgozott, ahol közel 10 éven át volt tudományos dékánhelyettes, 1983–89 között rektorként irányította az intézményt, ezt követően 3 éven át rektorhelyettesi teendőket látott el. A Debreceni Universitas Egyesülés elnökeként jelentős szerepet vállalt az egyetemi integráció előkészítésében.

■ SZABÓ LÁSZLÓ

A második világháború után milyen környezet fogadta az egyetemen?

– A háború fegyveres harcait követően az egyetem azonnal megkezdte működését, noha az oktatói kar jelentősen megritkult. Az egyetem oktatóinak egy részét a háborús események akadályozták korábbi munkáinak folytatásában, más részük különböző országok hadifoglytáborába kerültek; voltak olyanok, akik civilként ugyan, de nem tértek vissza, s néhányan voltak, akiket politikai, elsősorban magatartási okokból nem engedték katedrára. Az orvosi kar el tudott indulni, mivel a városi kórház főorvosai igyekeztek bekapcsolódni a felsőoktatásba. A bölcsészettudományi, valamint a jogi kar oktatóinak magatartása kitettebb volt, aminek következtében az egyetemi munkába való visszatérést számos probléma akadályozta. Az egyetem szervezeti felállításában a háborút követően közvetlenül nem következett be átalakulás, továbbra is csaknem kivétel nélkül megmaradtak az intézetek, melyek a későbbi tanszékek szerepét töltötték be. Néhány tanszék természetesen a beálló társadalmi változás következtében átalakult, sze-

mélyzetének szemlélete és feladata módosult vagy teljesen megváltozott. A távolmaradt egyetemi oktatók munkáját átmenetileg azok az egyetemi magántanárok látták el, akik orvosként, jogászként vagy az egyetem gyakorlógimnáziumában dolgoztak középiskolai tanárként. A háborút követően a legnagyobb problémát a bölcsészkar természet tudományos tanszékek működtetése okozta egyrészt a létszám hiánya folytán, másrészt pedig az 1940-es évek elején Kolozsvárra áthelyezett oktatók visszajutásának nehézsége miatt.

A II. világháború végétével a hallgatói létszám természetesen jelentősen csökkent tekintettel arra, hogy az egyetemre szándékozó hallgatóság jelentékeny része katonai szolgálatot teljesített, illetve háború után különböző okok folytán azonnal még nem térhetett vissza. A viszonylag kis létszámú hallgatóság számára azonban az oktatás megkezdődött, illetve a nehézségek ellenére is tovább folyt. A hallgatók különböző körökből érkeztek az egyetemre: jelentős hányaduk a környező megyékből – családi körből – vált egyetemi polgárrá, de ezek mellett a nehéz szociális körülményekből származók aránya is jelentős volt, így említhető meg a Felvidékről, Erdélyből érkezett menekültek nem jelentéktelen aránya, vagy valamilyen úton-módon a ka-

tonaságtól, illetve hadifogságból megszabadult hallgatók gyarapították a tanulni szándékozók számát. A hallgatóság szociális körülményei rendkívül nehezek voltak, a korábban jól működő internátusok és maga az oktatási épület is háborús károkat szenvedve csak minimális igénnyel tudták biztosítani a zavartalan munkát: nem működött a menza, fűtetlen tantermek és internátusok stb.

Miért éppen a debreceni egyetemet választotta?

– A háborút követően az egyetemeken nem volt felvételi vizsga. Valójában inkább a műszaki érdeklődési kör határozta meg továbbtanulásom alapjait. 1943–44-ben sportrepülő voltam, s így e szakterület felé irányulva képzeltem el jövőmet, de akkoriban hazánkban nem lehetett e szakra jelentkezni, nem támogatta a rendszer. Tanulótársaimmal beadtam jelentkezésemet ezért Debrecenbe, ahol fel is vettek. Az abban az időben szokás szerint évenként kiadott tanrendből lehetett összeállítani a különböző tantárgyak jegyzékét, amelyek hallgatása és a vizsgák letétele a természettudományos képzés során kötelező volt. Köztük pillantottam meg a meteorológiát. Tudtam, meteorológia nélkül nincs repülés sem, így arra gondoltam, ha egyszer a budapesti műszakin újra megnyitják a repülőmérnöki képzési szakot, ez jó ajánlólévé lehet számomra. Debrecenben a tanulmányomat földrajz–természet szakos hallgatóként kezdtem, s másodévtől kezdve már meteorológiát is tanultam, amely számomra a legfontosabb elfoglaltság volt. Diplomám elnyeréséig mindvégig e szakterület képezte tanulmányaim legfontosabb fejezeit, az utolsó tanévben pedig már a meteorológiai intézet állami demonstrátora, illetve gyakornoka voltam. Abban az időben az évfolyamok kis létszámúak voltak. Csaknem minden hallgató a számára legfontosabb tanszéken jutott valamilyen megbízáshoz, amely eldöntötte további előmenetelét. Így indult el tulajdonképpen későbbi pályám, egyben hivatásom legelső szakasza.

Ezek szerint már a 40-es évek második felében is éltek a hallgatók az előadás-látogatások szabadságával...

– Tanulmányaim első felében igen magas heti óraszám hallgatása volt kötelező. Abban az időben együtt folyt kezdettől kiindulva az egyetemi és tanárképzés oktatása. Az egyetemi képzésben egyértelműen az alaptudományok részesültek előnyben, a másik irány a tanárképzést alapozta meg. E kettős képzés együttes óraszama heti 40-50 óra között váltakozott, beleértve a szombati napokat is. Magas volt a gyakorlatok száma, amelyeken a megjelenés kötelező volt. A különböző szimpatikus szaktárgyak vagy egyéb tárgyak szinte hallgatónként különböztek, ahol bizony előfordult, hogy néha a látogatást önkényesen elnapoltuk, azonban ennek gyakorisága személyenként változott,

s vele együtt az arányok mértéke sem volt azonos. Az előadások látogatása egyéni érdek végett rendszeres volt, mivel tankönyv és jegyzet egyáltalán nem állt rendelkezésre, az órán készült kézi jegyzetekre kellett támaszkodni.

Kialakulhatott-e akkor komoly egyetemi közösségi élet?

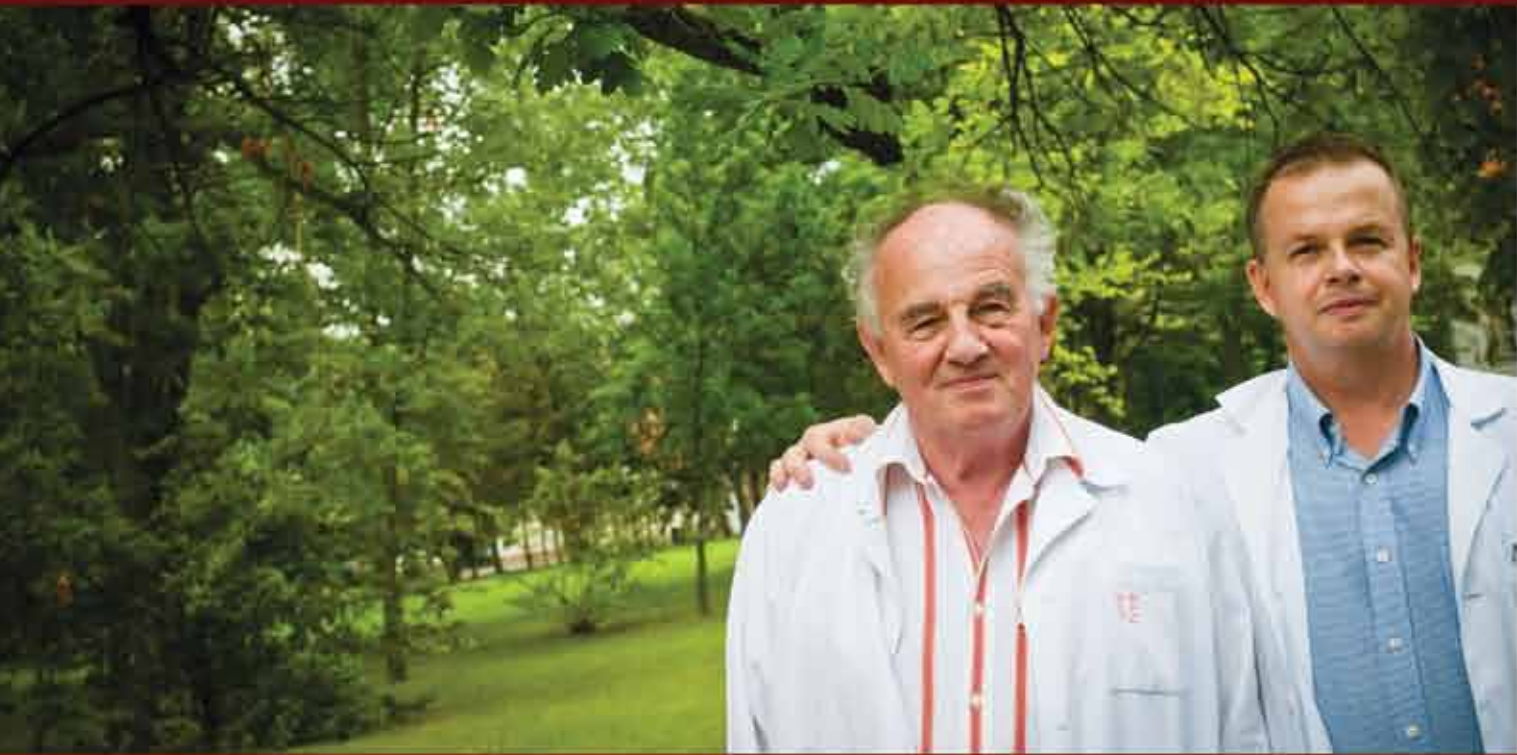
– Komoly egyetemi közösségi élet kialakulásáról utólag visszaemlékezve is nehéz beszélni, mivel 1949-ben a bölcsészkar kettévált, bölcsészettudományi és természettudományi karrá. Ez önmagában véve a hallgatóságot elkülönítette egymástól, ami természetesen nem zárta ki közösség kialakulását, de mindenesetre hozzájárult a köztük fennálló korábbi kapcsolat lazulásához. 1952-re az orvostudományi egyetem önállósulásával tovább növekedett a hallgatók közötti távolság. Sem az oktatásban, sem a hallgatóság magánéletében nem volt jelentősebb kezdeményezés egységes egyetemi közösség kialakításához. E problémát az ifjúság közös szervezete (KISZ) nem volt képes megoldani.

A rendszer gyors szocialista átalakítása a mindennapokat mennyire határozta meg?

– Visszaemlékezve e részkérdésre kerek választ nem lehet adni, mivel az akkori társadalmi élet és szemléleti struktúra rendkívül bonyolult módon függött össze egymással. Valójában az átalakulást a hallgatóságban és oktatói karban meginduló polarizáció jellemezte. A világnézeti polarizáció kívülről tekintve nem volt egységes tartalmú. Az utólagos történelmi revízió ma már egyértelműen bizonyította, hogy a látható és az érzelmi hovatartozás között rendkívül változó arány bontakozott ki, amely végül is egy szélesebb körű nyilvánosság iránti elzárkózásban volt felismerhető. A nyíltság a hallgatók között és az oktatók között egyaránt hézagos volt, csupán a méretük volt különböző. Ebben az időben végeztem el az egyetemet, és rövid ideig álltam az egyetem alkalmazásában, mivel 1953-tól a Magyar Tudományos Akadémia felügyelete alatt álló Tudományos Minősítő Bizottság állományába tartoztam, melynek e vonatkozású problémája nagyon ritkán került a közösségi érdeklődés közelébe.

Professzor úr megélte, megtapasztalta az elmúlt hatvan év változásait. Ez a hallgatók tekintetében mit jelent?

– A szorgalom és emberi magatartás tekintetében magasabb színvonalon éltek a fiatalok, mint manapság. A középiskolák szigorúbbak voltak, fegyelmezettebbek voltak a hallgatók. Ha a folyosón végigment egy professzor, félreálltak és köszöntek, hiszen őket mindenki ismerte, szigorúságuk ellenére tiszteltük őket. A professzorra még egy bálul sikerült vizsga után sem haragudott senki, legfeljebb annyit mondtunk, hogy nem volt szerencsénk. A számonkérések keményebbek voltak, ismeretlen volt a tételhúzás, helyette leültünk beszélgetni. Egy oktató hosszú éveken keresztül találkozott diákjával, jobban ismerték egymást vizsga nélkül is, mit tud az illető. Pl. volt egy vegyész kollégánk, aki hét-nyolc alkalommal kísérelte meg vizsgáját Imre Lajos fizika-kémia professzornál, aki az utolsó találkozáson azt mondta, hogy „bizony ez már nem elégtelen, de még mindig nem elégséges, kicsikét még jöjjön vissza”. Pedig kínjában szerencsétlen az utcán talált lópatkót is a nyakába kötötte. Az oktatás véleményem szerint hasonló a színészi élethez: kitesszük a lelkünket, de ha csupán három ember figyel és nyolcvan unatkozik, vagy esetleg mást tesz, az oktatói teljesítmény csökken. Ha nincs figyelemesség és érdeklődés, akkor az oktató is csak minél hamarabb szeretne túlesni az óráján. Ez akkoriban nem fordulhatott elő. Számos országban szerzett oktatói tapasztalatom szerint a nyugat-európai egyetemek hallgatósága nem csupán elviseli, hanem legtöbb esetben megköveteli a magas szintű oktatást, mivel tudása csak akkor válik igazi értéké, ha országosan vagy nemzetközileg elismert diplomát tud felmutatni. Nálunk ez még nem igazán tapasztalható.

Gyógyítás generációkon át

A Debrecenben jól ismert Gergely család példa lehet mindannyiunk számára, hogy hogyan lehet lelkesedni egy hivatásért generációkon át.

Prof. Dr. Gergely Lajos, a DEOEC Mikrobiológiai és Diagnosztika Központjának igazgatója és fia, ifjabb dr. Gergely Lajos, a III. Belgyógyászati Klinika egyetemi adjunktusa mesélt a családi hagyományról, hiszen mindannyian a debreceni orvosi egyetemen végeztek, és később sem tudtak elszakadni az intézménytől.

■ SZABÓ IVETT

– *Id. Gergely Lajos:* Édesapám 1913-ban született, és ha jól emlékszem, '31-ben jött Debrecenbe az orvosi egyetemre, nagybátyja, Lőrincz Béla unszolására, aki fogorvos volt. Abban az időben ő volt a Tiszántúl legjobb, legnagyobb híru fogorvosa. Édesapám engedett a rábeszélésnek, 1937-ben végzett az orvosi egyetemen Debrecenben és rögtön itt is maradt, mégpedig az akkori Fogászati Klinikán. Végigjárta az egyetemi ranglétrát, végül ugyaninnen docensként ment nyugdíjba. Egyébként nemcsak az én felmenőim orvosok, hanem a feleségem is, és az ő családjából többen ugyancsak ezt a hivatást választották.

Egyértelmű volt mindkettejük életében, hogy a családi hagyományokat követve önök is az orvosi hivatást választják?

– *Id. Gergely Lajos:* Nekem nem. Én mérnöknek készültem, aztán a szüleim rábeszélésére lettem orvos.

– *Ifj. Gergely Lajos:* Nekem sem volt egyértelmű, az biztos, hogy a reál érdeklődés nagyon erős volt nálam is. Az elektronikához, műszaki dolgokhoz erősen vonzódtam, ez máig is tükröződik a hobbimban. Egy ideig gondolkodtam, hogy milyen hivatást is válasszak, a kutatás felé hajlottam, ami már az orvosi pálya irányába mutatott. Amikor aztán már az egyetemi éveim alatt a gyakorlatban is végezhettem kutatásokat, láttam, hogy mindezt milyen nehéz körülmények között tehetem. Nem úgy zajlottak a dolgok, mint ahogyan más országokban, ezért inkább a gyógyítás felé vettem az irányt.

Mindketten a debreceni orvosi egyetemen végeztek, az aztán már gondolom egyértelműbb volt, hogy itt is maradnak.

– *Id. Gergely Lajos:* Az már biztos volt, hogy Debrecenben maradok, de érdekes, hogy én sem pontosan az akartam lenni, mint amivé váltam. A belgyógyászat érdekelt, de akkor éppen nem volt hely. Mikrobiológia szakkörös voltam, így kerültem közel ehhez a területhez és itt ragadtam.

Az külön érdekes, hogy Debrecenben végzett professzor úr summa cum laude minősítéssel, és aztán a rendszerváltás után a DOTE első rektora lett, gondolom, nehéz idők voltak.

– *Id. Gergely Lajos:* Igen, 1991 és 1994 között voltam rektor négy és fél évig. Nehéz időszak volt valóban, de úgy gondolom, hogy lefektettük az orvostudományi egyetem működésének legfőbb alapjait, amelyek szerint ma is működik. Azóta persze sokat fejlődött a struktúra, de alapjaiban mi teremtettük meg. A legnagyobb nehézséget abban az időben a pénzhány jelentette. Ugyanakkor az egyetem hallgatósága és oktatósága részéről rendkívüli aktivitás mutatkozott, amit napjainkban már hiányolok. Különleges évek voltak, így utólag pedig megszépültek az emlékek. Akikkel együtt dolgoztam, a rektorhelyettesek jó barátaim lettek, egy generáció voltunk, így ennek is köszönhetően nagyon jól megértettük egymást. Olyan harmonikus együttműködést alakítottunk ki, ami igen ritka egy vezetői testületben. Nagyon jó viszonyt ápolunk a társ-egyetemekkel is, akkor volt rektor például Réthelyi Miklós ex miniszter. Mindemellett sokszor mérgeződtem akkoriban a felmerülő problémák miatt, de utólag az életem nagyon szép periódusának értékelem.

Említette professzor úr, hogy a régi orvostanhallgatók lelkesedése példaértékű volt. Abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy generációkon keresztül végigkövethették a debreceni diákéletet, miben változott?

– *Id. Gergely Lajos:* Elmondásból ismerem az édesapám diákéveit is, egyébként az édesanyám is ide járt. Eljutott a szigorló évig, akkor születtem én, majd kitört a háború, édesapámat elvitték katonának, akkoriban a fronton gyógyított, így édesanyámnak nem volt lehetősége befejezni az egyetemet, nem lehetett orvos. Akkor még Debreczeni Magyar Királyi Tisza István Tudományegyetemnek nevezték az intézményt, annak az orvoskarára jártak a szüleim, és rendkívül intenzív volt a diákélet. Kiváló professzorok tanították őket, ebben az az érdekes, hogy közülük jó néhány még engem is vizsgáztatott. Kettesy Aladár, Went István professzor például mindannyiunkat tanított. Az én időmben a diákélet már sajnos át volt politizálva. A KISZ tevékenysége határozta meg a hallgatói viszonyokat, és bizony sok KISZ-vezető – hogy finoman fogalmazzak – nem állt a helyzet magaslatán. Számomra rettenetesek voltak az évfolyamgyűléseknek nevezett KISZ-gyűlések, az állandó mozgalmi élet. Egy előnye volt, hogy ennek köszönhetően nagyon szoros viszonyt ápolunk a csoporttársainkkal és évfolyamtársainkkal, jól ismertük egymást mind a százhatvanan. A mai hallgatók már nem ismerik egymást. Mi viszont összetartunk mind a mai napig, rendszeresen az évfolyamtalálkozóknak, most is tudunk egymásról.

Ifj. Gergely Lajos mit tapasztalt, gondolom az ön egyetemi évei alatt még mindig nagyobb volt az összetartás, mint ma.

– *Ifj. Gergely Lajos:* Azt hiszem, hogy én egy nagyon szerencsés időszakban jártam az egyetemre. 1984 és '90 között, tehát éppen a rendszerváltozás előtt. Addigra kialakultak azok az ideológiák, az a politikai mezsgye, ami mentén lehetett haladni. Például igen komoly rendezvényeket szervezhettünk, igaz, hogy a KISZ égisze alatt, de úgy, hogy annak már nem sok köze volt az akkori ideológiához. Jómagam is aktívan részt vettem ezekben, számos diákrektor-választást szerveztünk, komoly egyetemi rendezvényeket, amiken megmozdultak az évfolyamok, több száz hallgató. Ráadásul, pontosan a KISZ miatt, viszonylag jelentősebb pénzüsszegek álltak a rendelkezésünkre központosított, bizonyos ideológiával megspékelt, de nem túlzásba vitt rendezvényekre. Mindent egybe vetve nagyon kellemes emlékekkel távoztam az egyetemről.

A mostani hallgatói életet a korábbival már aligha lehet összehasonlítani. Ebben is élénken benne vannak, hiszen mindketten napjainkban is oktatnak, kutatnak, gyógyítanak. Milyen tapasztalatokkal gazdagodnak most?

– *Ifj. Gergely Lajos:* Sajnos nem vagyok elégedett. Évfolyamonként van ugyan eltérés, de az a fókusz összetartás, amit édesapám és én is megéltünk, ma hiányzik a hallgatókból. Ami ennél még szomorúbb, hogy a mi időnkben mindenki igyekezett a képességeihez mérten a legjobb

ban tanulni. Emlékszem, presztízskérdést csináltam én is abból, hogy milyen jegyeim voltak, a legjobbra törekedtem. Manapság sokszor tapasztalunk egyfajta nemtörődömséget, közönyt a diákok részéről, ami egy orvosi egyetemen számos veszélyt rejt magában. Ez a szakma igényli azt, hogy az ember nagy odafigyeléssel és komoly empátiával közeledjen a beteghez, és nem utolsósorban legyen meg a tudása, amivel megfelelő gyógyítást tud felajánlani. Mindig panaszkodnak a hallgatók, hogy szigorúak vagyunk a vizsgákon, de én személy szerint olyankor mindig arra gondolok, hogy abból az emberből, akit én éppen vizsgáztatok, egyszer orvos lesz, és lehet, hogy engem fog gyógyítani. Ha számomra egy rémálom lenne, ha ő gyógyítana, akkor nyilvánvalóan az illető nem alkalmas arra, hogy az adott vizsgát sikeresen letegye.

Elkanyarodva a hallgatói élettől és visszatérve a családi élethez, vajon folytatódik-e a sor, van-e esély arra, hogy újabb orvosokkal gazdagodjon a család?

– *Ifj. Gergely Lajos:* Egy kisfiunk van a feleségemmel, ő most 9 éves, tehát még elég korai erről nyilatkozni. Egy biztos, hogy nem lesz presztízsrészemről. Az nagyon fontos, hogy amilyen az attitűdje, irányultsága, annak megfelelően válasszon, és boldog legyen. Ha az orvosi hivatást választja, én nem leszek ellene, bár aggódom egy kicsit, látva az orvosokat körülvevő problémákat. Az azonban már most látszik, hogy élénk természettudományos érdeklődésű, amit én is örökölttem édesapámtól, ő pedig főként a dédapjától. Bizonyára hatással lesz a kisfiamra is a családi közeg, de én úgy gondolom, hogy mindez idővel megérik benne, és meghozza a saját döntését.

„A tudás pedig morzsánként van szétszórva körülöttes a homokban...”

Családi hagyományból családi vállalkozás

Bárány László és fiai, László és Péter valamennyien egyetemünk mai Agrár- és Gazdálkodástudományi Centrumában végezték felsőfokú tanulmányaikat. Ma ők a vezetői az országszerte elismert Master Good baromfifitnyésztéssel foglalkozó cégcsoportnak. A vállalat igazgatójával, Bárány Lászlóval beszélgettünk sikeres családi vállalkozásáról, az egyetemi évek emlékeiről és az elkövetkező generációkról...

■ KOVÁCS DOROTTYA

A Master Good cégcsoportnak generációkra visszamenő története van a Bárány családban. Néhány szót a kezdetekről...

– Nagypám Békés megyében a Széchenyi grófok uradalmi baromfifitnyésztési vezetője volt 1907-től 1932-ig. Ekkor – 1932-ben – Békéscsabára költözött, ahol megépítette Magyarország második mesterséges keltető állomását. Itt már iparszerű eszközökkel (keltetőgépekkel) és méretekben folyt a naposbaromfi-keltetés. Nagymamám az öt gyerek nevelése mellett szintén részt vett a vállalkozás munkájában, kacsákat tenyésztett, amiről kiállítási oklevelek is tanúskodnak.

Édesapám 1937-től szintén belépett a szakmai stádba, kitanulta a baromfifitnyésztési és keltetési mesterséget a nagyszüleim mellett.

Önök sem volt kérdés, hogy folytatni fogja a családi vállalkozást?

– A II. világháború után nemcsak a politikai, hanem a gazdasági rendszer is nagyot változott. A mezőgazdaság „szocialista átszervezése” ezt a területet sem kímélte.

1958-ban a családjunk Derecskére költözött, ahol édesapámat kinevezték keltető üzemvezetőnek. A lakásunk is itt az üzem területén volt, így a baromfikeltetéssel kapcsolatos impulzusokat folyamatosan, napi rendszerességgel kaptam.

„Pörgős szakma” volt ez már akkor is, mivel a naposcsibét lehetőleg a kelés napjában el kellett helyezni. Bár azt a korszakot nem szokás piacgazdaságnak nevezni, de a naposcsibék jelentős része a vidéki településeken, falvakban talált gazdára, az úgynevezett háztáji gazdaságokban. Ennek a szakmának a lendülete elég korán megfogott. Ezért aztán a deb-

receni középiskola elvégzése után egyértelmű volt, hogy továbbtanulni a DATE-n, azaz a „debreceni agráron” fogok.

Az agrárra 1972-ben kerültem, és 1977-ben diplomáztam állattenyésztő szakon. Abban az időben is nagyon jó volt egyetemistának, azon belül „agrárosnak” lenni. Ugyan mi akkor még nem értettük, de érzékeltek, hogy elkezdődött valami lassú, megállíthatatlan átalakulás – ami majd bő egy évtized után a rendszerváltozáshoz vezetett.

Először a változások mindig a „könnyű” területeken jelentkeznek, mint például a zene: a pop-rock korszak felpörgése, a szórakozás, a diszkókorszak kezdete, a ruházat, életmód, a farmer mint általános viselet elfogadása. Még sorolhatnám azokat az indikátorokat, amelyek tulajdonképpen nemcsak elviselhetővé, hanem kifejezetten izgalmassá, sőt kellemessé tették azt a korszakot.

Milyen emlékei vannak a Debreceni Agrártudományi Egyetemen töltött évekről?

– Rengeteg kezdeményezésünk vált valóra, ezek közül az Egyetemi napokra emlékszem legszívesebben. Ez gyakorlatilag akkor azt jelentette, hogy három napra a hallgatók által megválasztott rektor, dékán és tanszékvezetők vették át az irányítást a DATE-n. A „rektor-dékán” választást nyílt pártküzdelem útján valósítottuk meg. Amikor ennek híre ment, vizsgálóbizottság érkezett a városi pártbizottságról – ne feledjük, 1975-öt írtak. A pártelvtársak azt firtatták, hogy milyen pártszervekedés folyik itt az agráron. Azt mondták, vegyük tudomásul, Magyarországon egypártrendszer van – és ehhez tartuk magunkat. Az akkori DATE kari vezetés dicséretére és bátorságára legyen mondván, hogy a korát megelőző „pártszervekedésnek” nem voltak következményei.

A győztes OPÁRT diákpárt állított aztán diákrektort és -dékánt az egyetem élére, akik azonnal leváltották a tanszékvezetőket, helyükre diák tanszékvezetőket nevezve ki. A tanszékvezetők leváltása is látványos ceremónia kíséretében zajlott. Egy valódi feldrízített koporsó jelenlétében – halotti beszéd kíséretében – „temettük el” a tanszékeinket, hogy helyükre új szemléletű tanszékek kerüljenek, mintegy útmutatásul az általunk akkor elképzelt oktatási-képzési struktúrák lehetséges alternatíváinak. A második napon, este tanáraink, professzoraink fergeteges humorkotélban válaszoltak a korábbi provokációkra. Ennek eredménye egy fantasztikus, katartikus élmény volt. Hát ezért is volt jó egyetemistának lenni.

Az egyetemi évek alatt gyűjtött élmények, a tanárok munkája is hozzájárultak ahhoz, hogy ezt a szakmát válassza?

– Itt nemcsak megértettük, hanem meg is éreztük, hogy tanáraink is „emberből vannak”. Még hozzá jó és értékes emberből! Velem együtt sokakat elkísért az életben ez a humánus gondolkodás, emberi tartás, ami gyakran túlmutatott a szaktudás átadásának sémáin. Szó szerint elrepült az öt év, és megkezdődött a hosszú menetelés az életbe.

A családi hagyományokból szerzett tudás és tapasztalat bizonyára óriási segítség és előny is volt a pályakezdésnél. Mi az a plusz, ami miatt viszont az egyetemi oktatás volt nélkülözhetetlen?

– Abban az időben más volt egy pályakezdő elhelyezkedése, az egyetemi faliújságok tele voltak álláshirdetéssel. A ’70-es évek végén dübörgött a hazai agrár-élelmiszeripar, amely kereste a diplomás, képzett szakembereket. Én egy szövetségi-integrált vállalatához kerültem Kisvárdára. Fiatal cég volt ez, 1976-ban kezdte meg működését, így nem volt messze a „sor vége”, ahova gyakornokként – pályakezdőként – be kellett állni.

Az akkori főnök így tanítgatott: – „Az a tudás, amit az egyetemről hoztál, fontos, de nem elégséges. A gyakorlati ismeretek teszik használhatóvá a tudásodat. Az a tudás pedig morzsánként szét van szórva kö-

rülötted a homokban. Úgy is kell azokat, morzsánként felszedni, minden egyes morzsáért egyenként kell lehajolnod.” Jó néhány hónap eltelt, mire megértettem a fenti példabeszédet, de egy életre szóló lecke volt.

Az eltelt évtizedekben magam is leveleztem sok-sok fiatal pályakezdő munkába állítását, hasonló elvek és példabeszéd kíséretében. A Kisvárdán eltöltött tíz év nemcsak a pályakezdéshez adott municiót, hanem egy olyan szakmai alapot teremtett, amely később a mai vállalati alapok lerakásánál és működtetésénél is mérvadó lett.

A vállalkozás évről évre bővül, alkalmazkodik az európai uniós elvárásokhoz. Mennyire tartja szükségesnek a folyamatos önképzést ahhoz, hogy ez zökkenőmentes legyen?

– A rendszerváltást megelőző évben, 1988-ban lettem „maszek”. Az első öt-hat év a szakmai építkezés korszaka volt, immár újból a privát szektorban. Több olyan ismeretanyagot kellett újra installálni, amit a szocialista gazdasági-politikai környezetben korábban örök érvényűnek gondoltam.

A ’90-es évek kezdeti tanuló időszakát követően a vállalkozás új fejlődési pályára lépett. A kezdeti gyors fejlődéshez elegendő volt a megszerzett tudás gyors adaptációja és egy egészséges kockázatvállalás.

A 2000-es évek közepétől, Magyarország uniós csatlakozásától sok minden megváltozott. Magyarország része lett egy globális nagy piacnak, ahol a versenytársaink tökéreje mellett tudásszintjével és piaciismereteivel is meg kellett küzdeni. Sajnos napjainkban ezért a tudásért egyre többet kell utaznunk Nyugat-Európába, mivel a korszerű tudáshoz a magyarországi hozzáférés erősen limitált.

Vállalkozásunk, a Master Good Cégcsoport jelenleg több mint ezer munkavállalónak ad munkát. A menedzsment fiatal, átlag életkora nem több mint harmincöt év. Az ő képzésükre sokat költünk. A cégcsoportnál a magas szakmai munkát külföldi specialisták, tanácsadók segítik. Ez önmagában feltételezi az idegen nyelvi, leginkább angol tudást. Épp ezért néhány kollégánknak az angol nyelvi tudását a cég költségén három hónapos Máltai nyelviskolában szoktuk tovább „polírozni”.

Néhány szót a családjáról, a jövőről, a fiatalabb generációról...

– Egy cég – így a Master Good Cégcsoport – jövőjét is a humán tőke versenyképessége határozza meg. Ehhez pedig az út a versenyképes oktatáson keresztül vezet. Ezt az elvet vallják a fiam is, László és Péter. Ők is a debreceni agráron végeztek tíz és hét éve. Ők már nemcsak a társaim a Master Good és Baromfi Coop Kft.-ben, hanem tényleges operatív vezetői a fenti társaságoknak. Személyükben ők már a negyedik generációs baromfisok a Bárány család történetében.

Szerencsére megszülettek az ötödik generáció képviselői is! Az ő történetüket már egy másik interjúban meséljük el, úgy 20-25 év múlva...

Bölcsészként sikeresnek lenni

Beszélgetés Lenkey Béla nyugalmazott egyetemi docenssel és fiával, Lenkey Péterrel

Az, hogy családokban hagyománnyá válik az újabb generációk számára követni az idősebbek lábnyomait, és ugyanarra az egyetemre jelentkezni, csak egy jó intézményben fordulhat elő. Lenkey Béla tanár úr itt végzett, mindhárom gyermeke ide járt, felesége is a TTK-n szerzett diplomát és a családot ma is szoros szálak fűzik a Debreceni Egyetemhez.

Szívesen mesélnek az itt töltött évekről, az alma materről, boldogulásukról...

■ KOVÁCS DOROTTYA

Hogy alakult ki ez a különleges kapcsolat a tanár úr és az egyetem között?

Lenkey Béla: – Amikor 1966-ban itt diplomáztam, szerencsémre lehetőségem volt itt maradni az épp akkor alakuló Biokémiai Intézetben, mint gyakornok. Azóta itt dolgozom... Hogy miért épp a Debreceni Egyetemre kerültem annak idején? Én a történelmi Gömör Vármegyének a Magyarországon maradt részéről származom. Amikor egyetemre készültem, ha nem is teljesen hivatalosan, de ki volt osztva, hogy az ország mely részéről hová mehetnek a fiatalok, hogyha tovább kívánnak tanulni. Borsod megye, ahová ez a kis gömöri csonk tartozott, elsősorban Debrecen felé küldte a diákokat. Így kerültem én ide.

Őn a KLTE Baráti Kör elnöke is, ami az egykori debreceni diákokat fogja össze...

L. B.: – Igen. A Baráti Kör 1994-ben alakult, az én elnökségemnek ez a második ciklusa, előttem pedig még ketten töltötték be egy ideig ezt a pozíciót. Rendszeres programjaink, találkozóink vannak az öregdiákok-

kal. A centenáriumi év különösen sok lehetőséget kínált ilyenekre, például a *Debreceni diák voltam* címen futó beszélgetéseket vagy az alkotó tanárok kiállításait. Utóbbin azok a kollégák, akik a tudományos tevékenységen, az oktatáson kívül nem hobbiként, hanem attól magasabb szinten alkotnak valamilyen művészeti ágban, bemutathatták munkáikat. Eddig egy képfestőnek volt, most pedig két fotóművésznek lesz kiállítása.

Hogyan került a baráti kör elnöki székébe?

L. B.: – Én első pillanattól aktív tagja voltam az öregdiákok körének, részt vettem a programokon, és szívesen segítettem bármiben. Amikor látták, hogy vannak ötleteim, és szervezem a programokat, akkor a tagok megbíztak bennem, engem választottak.

A frissen végzett egyetemistákat is várják a programjaikra?

L. B.: – A mi felfogásunk szerint a baráti körnek mindenki tagja, aki itt végzett, itt végeznek, akik itt dolgoznak, itt dolgoztak. Tehát igen, várjuk a frissen végzetteket is.

Mennyire marad ez csak elvi szinten? Valóban részt is vesznek a fiatalok a programokon?

L. B.: – Azokon a programokon, amelyek számukra vonzóak, meg-

jelennek a fiatalok is. A múlt hét végén például kárpátaljai kiránduláson voltunk, ezen több fiatal részt vett. Olyanok, akik az elmúlt néhány évben kaptak diplomát.

Őn miért tartja fontosnak, hogy az egy egyetemen végzettek a képzés után tartsák a kapcsolatot?

L. B.: – Mi azt szeretnénk, hogy abban a pillanatban, amikor az alma mater elengedi a kezüket, ne csak egy gondolat maradjon bennük az egyetemi évekről, hogy de jó is volt, hanem a kapcsolatokat ápolva, építve, vissza-visszajárva, programokon részt véve élő maradjon a kötelék az egyetemmel, az itt megismert emberekkel. Csak a múlt eseményeire építve lehet teljes a jövőnk és sikeres a múltunk.

Ha már az emlékeket említette... Mik a legfontosabb emlékei az egyetemi évekről?

L. B.: – A legfontosabb emlékeim a tanárimhoz kötődnek... Kétféleképpen szoktak fogalmazni tanárokkal kapcsolatban: úgy, hogy a tudomány legmagasabb szintjén jártak, vagy talpig emberségesek, barátságosak, példamutatók voltak. Nekem számtalan olyan jó tanárom volt, akikre mindkettő igaz. Szeretném őket név szerint is megemlíteni, mert azt hiszem, hogy ha már nem is élnek, akkor is fontos ez, hiszen sokunk életében meghatározók voltak. Haraszty Árpád professzor úr, Woynarovich Elek professzor úr, de meg kell említenem Fábry Gyula tanár urat, vagy az ásványtanos Kulcsár Lászlót. Őket én mindenképpen kiemelném, de nem feledkezem meg a többiekéről sem, akik tanítottak, neveltek minket.

Tanárként másként látja az egyetemisták életét vagy magát a tanítást, mint ahogy diákként látta?

L. B.: – Tanítani fantasztikus dolog. Hiszem, hogy akinek az a munkája, hogy fiatalokkal találkozik, azzal a szándékkal, hogy elmondja nekik, amit tud a szakmájáról – az nagyon szerencsés. És ha értő fülekre talál, akkor pedig valóban kitüntetésnek veheti. Úgy gondolom, hogy több mint negyvenéves oktatói múlttal a hátam mögött azt mondhatom, hogy érdemes volt, ezt kell csinálni.

Péter, ön szintén az egyetemen végzett, most pedig, ha jól tudom, egy jelentős külföldi cég magyarországi igazgatója. Erről mesélne egy kicsit?

Lenkey Péter: – Egy kereskedelmi cégnek, a Forever Living Productsnak vagyok a magyarországi ügyvezetője. Ez egy amerikai, arizonai központú vállalat, idestova tizenöt éve van Magyarországon, amúgy harmincötödik éve a piacon. A cég magyarországi indulása óta én is itt vagyok, a tizenöt éves évfordulónkat épp egy héttel ezelőtt ünnepeltük a céges kollégákkal, akik annak idején velünk együtt indították ezt a vállalkozást Magyarországon.

Hogyan került kapcsolatba az induló vállalattal rögtön az egyetemi képzés végeztével?

L. P.: – Amikor végeztem, Magyarországra épp akkor kezdtek el bejönni nyugati cégek. Ezek elsősorban nyelvtudással rendelkező és mobilis fiatalokat kerestek, akik hajlandóak voltak költözni és belevágni valami újba egy jó karrier reményében. Én is Debrecenből Budapestre költöztem, majd Piliscsabára. Igazából itt tényleg a nyelvtudás számított, hiszen amerikai cégről van szó.

Angol szakon végzett az egyetemen, igaz?

L. P.: – Igen, angol-filozófia szakon. De itt végzett a Kossuth Egyetemen édesanyám, aki most az orvoskaron egy diagnosztikai laboratórium vezetője, valamint a húgom és a feleségem is, vagyis több szállal kötődünk az egyetemhez.

Ilyen karrier reményében jelentkezett annak idején Bölcsésztudományi Karra?

L. P.: – Igazából ilyenkor az lebeg az ember szeme előtt, hogy elvégezze az egyetemet, aztán majd meglátjuk, hogy mi alakul belőle. Én úgy gondolom, hogy szerencsés periódus volt az, amikor én is diplomát kaptam, a rendszerváltást követő egy-két évben. Aki akkor jött ki az egyetemről, és akart valamit kezdeni az életével, az ha nem is könnyen, de viszonylag nagy eséllyel juthatott el jó pozíciókba. Én is ennek a generáció-

nak a tagja vagyok. A jelentkezésnél még nem voltak ilyen elképzeléseim, és nem ez volt az oka, hogy angol szakra mentem. '86-ban édesapám kapott egy ösztöndíjat az Egyesült Államokba, akkor az egész család követte őt. Az ott töltött egy év nagy hatással volt ránk, azon túl, hogy megtanultuk és megszerettük az angol nyelvet, kulturálisan is nagyon mély élményekkel lettem gazdagabb, és úgy gondoltam, hogy ez egy jó kiugrási pont lehet. Ezért hát az angol szak. De mivel akkor még csak két szakkal lehetett bejutni az egyetemre, mellé a filozófiát választottam – amit azóta sem bánok.

Bölcsészek angol vagy filozófia szakon kevesen mernek ilyen nagyot álmodni...

L. P.: – Nyilván az ember álmodik nagyokat, és gondol szép jövőre, de nagyon képlekeny, hogy valójában mi sikerül. Én egyetemistaként úgy voltam vele, hogy mindent elvállalnék, ami kecsegtethet valamivel: egyetemistaként rádióban dolgoztam, egy debreceni énekkarral jártam a világot, mellette magántanítványaim voltak, könyvet fordítottam, tehát sok mindent megpróbáltam. Igyekeztem ott lenni sok helyen és jó időben, hogy aztán kiderülhessen, hogy mi az, ami tényleg érdemes arra, hogy több időt szenteljek neki.

Őn szerint milyen kompetenciák megszerzésére kell egy mostani egyetemistának vagy friss végzősnek koncentrálnia?

L. P.: – Én azt tudom tanácsolni a fiataloknak, hogy próbáljanak kereseti lehetőségek után nézni minél hamarabb, és próbáljanak nagyon sok helyen ott lenni. Ne csak bulik szempontjából, hanem kapcsolatépítés szempontjából is. Harapjanak bele sokféle munkalehetőségbe, nyári munkáként is. Édesapám engem annak idején, már általános iskolás koromban is „beíratott”, ha úgy tetszik, egy-egy munkahelyre, így voltam pincér, dolgoztam a konzervgyárban... Tehát valahogy erre lettem alakítva, hogy mindig keressem a lehetőségeket, a gyermekeimnek, három fiamnak is ilyen útravalót kívánok én is adni, amikor eljön majd ennek az ideje. És aki keres, az szerintem a mai világban is talál.

Iglódi-Csató Judit 1975-ben született, a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem bölcsészdiplomája mellé a BBC World Training Trust rádiós és televíziós programszerkesztői kurzusát is elvégezte Budapesten, a Független Médiaközpontban, ezt követően a Budapesti Gazdasági Főiskola nemzetközi kommunikáció szakán pr-szakirányon szerzett újabb diplomát. Első munkahelye a debreceni City Rádió volt, ahol hírszerkesztőként, hírolvasóként dolgozott, majd 1998-tól a helyi Rádió 1-nél helyezkedett el, ahol később főszerkesztő lett. 2000-től a Nicholson International CEE & NE kommunikációs koordinátora, a magyarországi kommunikációs, pr- és marketingfeladatok felelőse volt. 2002 áprilisától 2005 szeptemberéig a K&H Bank intézményi pr-osztályvezetőjeként dolgozott, majd 2005 októberétől a Magyar Nemzeti Bank vezető kommunikációs szakértője lett, majd 2007 áprilisától kommunikációs igazgatóként, szóvivőként irányította az MNB ilyen irányú tevékenységét. Iglódi-Csató Judit 2010. március 1-jétől a Tesco Magyarország Vállalati kapcsolatok és kommunikációs igazgatója. 2008 és 2010 között a Magyar Marketing Szövetség elnökségi tagja volt.

Soha nem vagyok elégedett....

■ RÓFI MÓNKA

Az első diplomádat Debrecenben szerezted. Milyen szakra jártál, és az itt eltöltött időből mire emlékszel legszívesebben? Volt kedvenc tárgyad, oktatód?

– Debreceni születésűként már gyerekkoromban sokat és sokszor jártam az egyetem környékén, az általános iskola utolsó évében pedig nap mint nap arra mentem iskolába és haza. Már akkor megfogott az épület grandiózussága, és azt hiszem, ekkor döntöttem el, hogy én EGYETEMRE szeretnék járni, csupa nagybetűvel. Fel sem merült, hogy máshová, mint a Kossuthra... Az egészségügyi szakközépiskolából aztán, az évfolyamról egyedülként mentem bölcsész szakra, és magyar–latin szakra jelentkeztem. Végül csak a magyarra vettek fel, de folyamatosan áthallgattam ide-oda, a művelődési menedzser szakon és a politológián is több szemesztert eltöltöttem.

Kedvenc tárgyat nemigen tudnék kiemelni, mert szinte minden évben volt olyan téma, ami jobban érdekelt. A tanárok közül Taxner Ernő tanár úr, Dobos István, Görömbei András, Bitskey vagy Goretity tanár úr előadásaira emlékszem szívesen, de Hoffman István és Sebestyén tanár úr szemináriumait is szívesen hallgattam a nyelvészetben.

Az egyetem nekem a megvalósult álom volt, ugyanakkor elég hamar belekeveredtem a diákéletbe, elkezdtem rádióban dolgozni, így, ha

igazán őszinte akarok lenni, akkor sok előadást elblicceltem, vagy késve érkeztem, hiszen az első évtől folyamatosan dolgoztam is. Sokszor volt, hogy fél 5-kor keltem, 6-kor már híreket olvastam a rádióban, fél 12-ig, majd rohantam az Egyetemre, hogy déltől este 8-ig bent üljek az előadásokon. Még jó, hogy az évfolyamtársaim és több tanár is toleráns volt velem, előbbiek kidolgozott tételeket adtak kölcsön, utóbbiak pedig elnézték, ha épp nem értem be pontosan a szemináriumra. Mindenesetre számomra ez egy nagyon izgalmas, eseménydús, pörgős időszak volt, ahol sok barátot szereztem.

Aztán persze ki ne emlékezne az „Újkolis” bulikra, az éjszakába nyúló Rizikó partikra, ezek is mind részei voltak a mindennapoknak, hisz debreceni létemre is többször éjszakáztam valamelyik kuli szobában... Elég régen volt már sajnos, úgyhogy kezdenek az emlékek is halványodni...

Amikor kiléptél az egyetem kapuján, ezt a jövőt láttad magad előtt?

– Igen is, meg nem is. Azt már a kezdetektől tudtam, hogy a tanítás nem az én világom. Ma már szívesen tartok előadásokat, egyetemen szemináriumot, de hivatástudatom az oktatás felé sohasem volt. Aztán teljesen véletlenül talált meg és rám a rádiózás, ami egy hosszú kapcsolat kezdete volt és a kommunikáció irányába terelt. Először évekig a média oldalán ültem, majd átkerültem a vállalati, szervezeti kommunikáció oldalára. Azóta is itt vagyok, és azóta sem bántam meg. Mindig is érdekelt az emberek vagy szervezetek közötti információcsere, első szak-

dolgozatom is inkább médiás, mint magyar szakos volt. Ugyanakkor ez a háttér nagyszerű alapot adott a rádiós munkához, de a másoddiplomához és a szóvivőséghez is. Ma is sportot űzök abból, hogy kiszűrjam a nyelvi hibákat a rádiós hírekben vagy az esti híradóban... de képes vagyok egy, a kollégáim által már tökéletesre írt sajtóközleményt is percekig szépítgetni még, hogy minden kifejezés a legpontosabb és a legjobb helyen legyen.

Szerinted minek köszönheted, hogy ilyen fiatalon elismert szakember vált belőled?

– Egyszer egy barátom azt vetette a szememre, hogy én soha nem vagyok elégedett. Azt hiszem, igaza volt. Ez a fajta jó értelemben vett „elégedetlenség” vagy inkább belső hajtóerő ugyanis az, ami mindig előre vitt. Ráadásul igyekszem mindenben a lehető legjobban teljesíteni, alapos, minőségi munkát végezni, amit a mindenkori főnökeim szerencsére el- és felismertek. A lehetőségek pedig jöttek, először Debrecenben, aztán már Budapesten, országos jelentőségű vállalatoknál, intézményeknél, ma pedig már nemzetközi porondon is. Fontos, hogy kellő alázattal legyünk a munkánk, feladatunk és munkatársaink felé is, tudjuk, hogy mik azok a célok, amik felé az adott vállalat halad, és hogy ehhez hogyan tudunk mi magunk is hozzájárulni. Az is hasonlóképpen elengedhetetlen, hogy megfelelő diplomáciai készséggel rendelkezünk, ez mind a média kezelésében, mind a cégen belüli viszonyok tekintetében sokat segített nekem. Csakúgy, mint az a fajta nyugalom és stressztűrő, ami még a legváratlanabb válság közepén is képessé tesz arra, hogy higgadtan és józanul döntsék, ha kell, azonnal. Én mindig nyitott voltam arra, hogy tanuljak; családtagjaimtól, vezetőimtől, kollégáimtól, barátaimtól vagy akár saját hibáimból is; ezt szeretném megőrizni.

Mit jelent számodra a karrier?

– Az életem fontos része. Nem mindenkifölött álló, de hangsúlyos. Hozzátartozik a komfortérzetemhez, hogy olyan dolgot tegyek nap mint nap, amiben kihívást találok, ahol sikereket érek el. Szeretem látni, ha egy-egy ötletem, javaslatom megvalósul, ha olyan projektek jönnek létre, amikkel értéket teremtünk a közösségnek vagy a vállalatnak, ideális esetben mindkettőnek. Nem tartom magam karrieristának, a lehetőségek inkább megtalálnak, minthogy hajszoálnám őket, de időről időre új utakat keresek, új kihívásokat, ahol ismét kipróbálhatom, megnyit tudok, mennyit érek. Valahogyan egy természetes folyamat része volt, ahogyan előre jutottam, és már évek óta önállóan irányítom egy-egy szervezet kommunikációs tevékenységét. Először még szokatlan volt, de ma már természetes az a felelősség is, ami ezzel jár a cég és a kollégáim felé.

Mik a következő célkitűzéseid, jövőbeni terveid?

– Szívesen vállalnék nemzetközi pozíciót és próbálnám ki magam egy másik kultúrában hasonló szakterületen, vagy akár egy konkrét, de nem kommunikációs projekt vezetésében. Erre a Tesco egyébként megfelelő vállalat is, hiszen nagyon sok lehetőség áll az itt dolgozók előtt. Közel 10 évig a pénzügyi szektorban dolgoztam, 2 éve ismerkedem a kereskedelem világával, és azt hiszem, itt még sokat tudok tanulni, ez egy rendkívül változatos, innovatív, impulzív szektor, ahol a színpalak mögött elképesztően magas színvonalú üzleti, szakmai munka folyik.

Milyen tanácsokat adnál a mai végzős hallgatóknak, hogyan induljanak neki a nagybetűs „életnek”?

– Tapasztaljanak minél többet! Tudom, hogy nehéz, hiszen a felsőoktatás változatlanul akadémiai szemléletű, és kevés tér nyílik a való világ, a versenyszektor megismerésére, mégis arra bátorítok mindenkit, hogy akár gyakornokként vagy szakmai önkéntesként próbáljon bepillantást nyerni egy-egy vállalat működésébe, hiszen itt akár több száz éves tudásanyag halmozódik fel. Legyenek nyitottak és határozottak, és merjenek önbizalmat meríteni a már megszerzett ismeretekből. Ha tudják, mit szeretnének, és a céljukért a maguk részéről mindent megtesznek, azt a jövőbeli munkáltatók elismerik és támogatni fogják.

Van egy tündéri kisfiad. Hogy tudod megtalálni a határt a család és a munka között? Van egyáltalán szabadidőd, vagy mindig készenlétben kell lenned? Van valami hobbid?

– Ez az egyik legnehezebb része az életemnek, hiszen a 3,5 éves kisfiamon kívül természetesen a férjem, a családom, a barátok is nagyon fontosak, és nem szeretném őket elhanyagolni. Ez egy nagyon szűk mezsgye, és állandó egyensúlyozás kell ahhoz, hogy egyik érdek se sérüljön. Elengedhetetlen a jó szervezés, a nagyszerű család, akik mindenben támogatnak, és persze egy rendkívül toleráns kiskorú... Néhány hónapja elkezdtem újra sportolni, erre például nagyon nehezen találtam meg az időt, de mindenképp szeretném megtartani. Ellenben a telefonom szinte soha sincs kikapcsolva, és teljesen „normális”, ha vasárnap délből újságírók hívnak, mert épp kellene egy interjú az esti híradóba. Nehéz leszokni, és talán nem is lehet az állandó készenlétből, ez hozzátartozik a munkámhoz.

Tartod-e valakivel a kapcsolatot a csoporttársaid közül?

– Igen, többekkel éveken keresztül megmaradt a barátság, és a Facebook ennek az utóbbi években újabb lendületet adott, hiszen sokakkal így napi szintű, legalábbis a virtuális kapcsolat. Jó látni, ki mit csinál, kinek mekkorák a gyerekei, de olyan is többször előfordult már, hogy egy szakmai rendezvényen futottam össze régi egyetemi ismerőssel, akiből kommunikációs kolléga vagy újságíró lett.

Szoktál-e Debrecenbe járni / Mikor jártál utoljára Debrecenben?

– Rendszeresen, hiszen szüleim és az egyik testvérem ma is ott él, de sok barát is. És a kisfiam is sok időt tölt „otthon”, ha engem épp külföldre szólít a munka, úgyhogy a kötődés mindenképp megmaradt.

Kétszer nem lehet ugyanabba a borba kóstolni

Középiskolai éveimben családuk 600 négyszögöl területet vásárolt, s mivel én tanultam szőlészetet, ezért elsősorban nekem és testvéreimnek volt a feladata művelni a szőlőt. Elhatároztam, hogy a helyi borversenyre benevezem a család kadarka borát édesapám nevén – persze ezt úgy tettem, hogy senki se tudja. Egyik vasárnap reggelén édesapám a helyi újságot olvasta, melyben nagy betűkkel hozták: az első helyen végzett Vida Sándor kadarkája.

Apám nagyon szigorú ember volt, de akkor megcsillant a könny a szemében. Magához ölelt és azt mondta: „Meglátod, még ezt az úr meghálálja”. Ez a szülői gondolat ismét megerősített abban, hogy a borral érdemes foglalkozni – emlékszik vissza Vida Péter borász a kezdetekre.

A 2011-ben az Év Bortermelője Magyarországon díjjal kitüntetett, szekszárdi családi borászatában dolgozó szakember a debreceni agráregyetem szarvasi karán szerzett diplomát.

■ SZABÓ LÁSZLÓ

Az első díjnyertes kadarka után egyenes út vezetett a szőlészet-borászat, a bortermelés irányába?

– Az az igazság, hogy nem. Amikor a debreceni agráregyetem meiorációs karára kerültem Szarvasra, ott sokkal általánosabban, kevésbé a borra fókuszálva ismertük meg a tudományt. 1974-ben végeztem – akkoriban vagy szövetkezetbe, vagy állami gazdaságba lehetett elmenni dolgozni –, én egy szövetkezetbe kerültem, ahol két 120 hektáros szőlő vezetőjévé tettek meg, valójában ott kezdődött a história. Később, tizenöt éven át ágazatvezető voltam, majd hat évig irodában dolgoztam mint üzemgazdász. 1995-ben úgy éreztem, olyan irányba haladnak a dolgok, ahogyan az én értékrendemmel már összeegyeztethetetlen. Úgy éreztem, lépni kell, hiszen összeugrott a gyomrom, ha beléptem a munkahelyemre. Otthagytam tehát azt a munkát és teljes egészében elmerültem a szőlőterület művelésében, ami nagy merészség volt, ugyanis három kis gyermekünk volt, és egyáltalán nem volt biztos az út előttünk. Az első év rengeteg tanulságot hozott, a következő tíz év viszont bebizo-

nyította, hogy sokkal többre jutottam, mint előtte a huszonvalahány év alatt a szövetkezeti múltamban. Szerencsére abban az időben nyílt meg a lehetősége annak, hogy önálló exportjogot szerezzen valaki. Ennek nagy jelentősége volt, mivel sok nemzetközi megmérettetésen kellett részt venni, és érdekes emberekkel ismerkedtünk meg, amiből a mai napig építkezünk. A világ legtávolabbi pontja, ahova eljutottak boraink, az Új-Zéland volt, de ma is olyan országokba tudunk bort szállítani, mint Hongkong, Japán, Szlovákia, Lengyelország, Hollandia, Írország. Örülök, hogy ezt meg mertem lépni '95-ben, mert onnantól kezdve egészen máshogy alakult az életem. Véleményem szerint a tisztességes, dolgozni akaró ember, ha önmaga tudja irányítani tevékenységeit, sokkal nagyobb lehetőségek előtt áll.

A szekszárdi borvidék egyik legismertebb bortermelőjeként ismerik, azonban nem tősgyökeres szekszárdi. Hogyan került erre a borvidékre?

– Való igaz, a Győr-Moson-Sopron megyében található Csornán születtem. Egyik testvérem 1956-ban disszidált, ezért természetesen kegyvesztett lett az egész család, mindenkit kirúgtak. Anyám részéről a

rokonság tanítóként dolgozott, Szekszárdon az ő testvérei éltek – szintén tanítók –, ők kapacitálták a családot, hogy menjünk oda, segítenek elhelyezkedni, s talán ott nem nézik annyira, hogy van olyan a családban, aki Hollandiáig meg sem állt. Így indult a család szekszárdi legendáriuma 1964-ben, amikor ötödikes voltam. Addig nem láttam se szőlőt, sem bort előtte.

Borai hazai és nemzetközi versenyeken évről-évre előkelő helyezéseket érnek el. Tud választani közülük?

– Két kedvenc borom van, amit mindig előnyben részesítek, amelyek végtelenül kedvesek a szívemnek. Az egyik a nagyszerű, ősi szekszárdi bor, a kadarka, amit mi öreg tőkéik kadarkájának hívunk. Amikor valaki kitölti a poharába, elmondom, hogy olyan áhítattal fogják kezükbe ezt a bort, hogy a tőke, amin termett, több mint kilencven esztendő, maga a fajta pedig 1400 óta itt van a vidéken. Különleges históriája van, egyáltalán nem hétköznapi a kapcsolat a kadarkával, isteni csodaként tekintek rá. Amikor az ember odamegy az öreg szőlőtőkéhez, le kell térdelnie előtte, mert ott van a nagyapja. Úgy gondolom, így kell azonosulni a szőlővel. Háborgok sokszor, ha megjelennek a nagyokosok, akik hirdetnek mindenfélét a borról, de egy kérdés után kiderül, hogy életükben nem láttak szőlőt, nem foglalkoztak vele, nem fogták meg, nem tudják, mi az, de a borhoz eszméletlenül értenek...

A másik bor, amivel szintén nagy szerelemben vagyok, az a Szekszárdon igazi otthonra lelt merlot. Amikor kitöltjük ezt a bort és a szánkba vesszük, azt javasolom, csukja be mindenki a szemét, nyelje le ezt a végtelen bársonyos, kedves bort és ne a társait figyelje, hanem saját magát. Hihetetlen energia kerül az emberbe, szétárad egy melegérzet, határtalan szeretet ölel át, amitől nem lehet elmenekülni. Különlegesen finom, fűszerekkel teli, de jó cukorgyűjtő képességgel rendelkező fajta, ami alkoholban is gazdag tud lenni, de nem rikoltozó, ordító, hanem végtelen bájos, lekerékített savvilággal rendelkezik.

A fiatalok borfogyasztási szokásait a minőség irányába terelő kezdeményezések egyre komolyabb jelenlétét érzékeljük a piacon. Mit gondol erről a borkulturális misszióról?

– Meggyőződésem, a mai fiatalok még nyitottabbak, mint mi voltunk huszonévesen. A bor iránti szeretet nem azt jelenti, hogy éjt nap-

pallá téve vedeljük, hanem hogy a lelkünket megtisztítva felnőjünk valahova. Ha így tudjuk megkóstolni, elképesztő dolgok történhetnek, amit szerintem éreznek is a fiatalok, hisz az értékekre tekintenek. Úgy vélem, sokakat meg lehet „fertőzni” ilyen vonatkozásban, átéltem többször is egyetemi előadókban, amikor két órán keresztül mesélek a borokról, hogy átalakult csodalényekként, szinte elemelkedve a földtől suhannak ki a fiatalok a termékből.

Látja az aktuális boraiban a sikereket, versenygyőzelmek lehetőségét?

– Vannak jelöltek a borok között, amelyeket nemzetközi megmérettetésen szeretnék elindítani. Éppen most palackozunk, ennek kell minimum háromnegyed év, hogy nyugalomban hagyjuk, és akkor talán versenyezhetnek. A 2011-es év nagyon jó évjáratnak tűnik, de erről óvatosan beszélek, mert néha olyan dolgok történnek, hogy nem is értjük. A bor olyan, mint mi, emberek, épp olyan rakoncátlan, rossz gyerek, de elképesztő tudású felnőtté válik, és méltóságteljesen megöregszik és meg is hal. Nincs olyan nap, hogy ugyanaz legyen a bor, mindig változik valamivé. Fantasztikus ez a nagyszerűsége, állandó naprakészséget és alázatot igényel.

Röntgen nyomában

Az emberi test szerkezetének feltárása minden kor tudósait foglalkoztatja. Különösen igaz ez a központi idegrendszerre: az agy szerkezetének és funkciójának feltárása korábban nem látott lehetőséget kapott a korszerű orvosi képalkotó berendezések elterjedésével. A téma aktualitását jelzi, hogy számos fiatal orvos választja ezt a területet későbbi specializációjául vagy aktív kutatási területének. Dr. Jakab András 2009-ben végzett a Debreceni Egyetem Általános Orvostudományi Karán, azóta a képalkotó diagnosztika és számítógépes orvosi képfeldolgozás területén végez kutatómunkát. Ösztöndíjasként dolgozott a svájci Szövetségi Műszaki Egyetemen (ETH), ahol 21 Nobel-díjas mérnök, fizikus és egyéb tudós, köztük Wilhelm Conrad Röntgen is tanult és dolgozott. Idén fejezte be PhD-tanulmányait az Idegtudományi Doktori Iskolában, a Debreceni Egyetemen.

■ LÁNCZI LEVENTE

Mikor döntötted el, hogy orvos leszel?

– Már gyermekkoromban kialakult a biológiai érdeklődésem, emellett azonos figyelemmel tanultam a matematikát, fizikát, kémiát, sőt az angol nyelvet is. Nem hiszem, hogy „orvosnak születni kell” – de fontos az, hogy az orvoslás mint munka és az egészségügy rendszere mint munkakörnyezet már a pályaválasztás előtt hatást gyakoroljon az emberre.

A választáskor nem elsősorban a fehérköpenyes orvos képe lebegett előttem, hanem az az orvos, aki többféle tudományterület eredményét felhasználva az emberi szervezet működéséről a lehető legtöbbet megtudja, azokat alkalmazza, és újabb lehetőségek iránt kutat. Az orvosi pályán ilyen célokhoz jó alapot teremt.

Miért éppen a Debreceni Egyetemet választottad tanulmányaid színvonaláért?

– Erős kötődésünk volt a városhoz, szüleim és nagyszüleim is tanultak itt, a DOTE-n és a KLTE-n. Az orvosképzés színvonala megkérdőjelezhetetlen – így a szülővárosom viszonylagos földrajzi közelsége és a város élhető volta lett a döntő tényező.

Habár nemrég végeztél te is, miben látod másnak a mostani egyetemistákat, a mostani egyetemi életet?

– Végzés után is volt lehetőségem diákokkal együtt dolgozni a Hallgatói Külügyi Bizottságban, aminek az elnöke voltam elsőéves PhD-hallgatóként. Gyorsan változik a magyar társadalom összetétele, lehetőségei, valamint a felsőoktatás rendszere is. Öt-tíz évvel ezelőtt kevésbé

voltunk tudatosak és naprakészek a pályaválasztást vagy a tanulmányaink tervezését illetően. Ez jórészt köszönhető az elmúlt évek szigorúbb – vagy erősebben szabályozott – követelményeinek, ami főleg anyagi és adminisztratív oldalról érinti a hallgatók létét. Most a gyengén teljesítő tanulók könnyen kellemetlen helyzetben találhatják magukat.

A mesterképzés vagy szakterület megválasztása is fontos döntést jelent már az életükben, amire az osztatlan képzések idejében kevésbé volt mód. A lehetőségek is bővültek ez idő alatt, például az élettudományi képzések spektruma kiszélesedett, ez mindenképpen pozitív változás. A hallgatói életben jelentős különbséget nem látok, több a külföldi hallgató, akik jobban elvegyülnek a magyarok társaságában, mint korábban.

Az orvosi pálya nagyon komplex. Egy családorvosnak át kell látnia a pácienseinek egész életét, szociális hálóját is, egy szakorvosnak pedig tudnia kell használni szakmája teljes eszköztárát. A diagnosztikus szakembereknek pedig ki kell tudni szolgálniuk a hozzájuk forduló kollégák, illetve betegek igényeit. Emellett pedig minden orvos tudós is egyben. Te hogyan döntöttél a radiológia, illetve a kutatás mellett?

– Képek és gépek – e két szó jól jellemzi az érdeklődési kört, ami már kora egyetemista koromban kialakult, így a radiológia, mint az egyik leginkább „technikai” szakterület választása nem is volt kérdés. Anektodikus már öt év távlatából is az a radiológiai nyári gyakorlatom negyedéves koromban, amikor egy véletlen folytán a Debrecenbe frissen érkezett Berényi Ervin mellett kötöttem ki egy MR műszakban, és olyan technikákról beszélgettünk, amiről korábban sosem hal-

lottam. Később nála lettem diákkörös, és az ő témavezetése alatt szereztem meg a PhD-fokozatot is. A képalkotó diagnosztika határterületi jellege, interdiszciplinaritása volt, ami megfogott.

Az elmúlt évet a világ egyik leghíresebb műszaki egyetemén töltötted. Milyen érzés volt beleszőpenni abba a közegbe, ahol Albert Einstein, illetve az orvosi képalkotás atyja, Wilhelm Conrad Röntgen, valamint megannyi termékeny tudós tanult és dolgozott?

– Az egyetemet és a labort, ahol dolgoztam (Computer Vision Laboratory, Medical Imaging group) az amerikai kutatólaborokhoz tudnám hasonlítani, amelyek lételeme az ott dolgozók változatos összetétele, gyakori cserélődése. A labor, mint egy hangyaboly, önmagától és ösztönösen szerveződik. Az egyetem és együttműködő partnerei az elérhető legmagasabb szintű infrastruktúrát biztosítják, több cég fejlesztő helyei találhatók itt.

A laborokba a kutatók világos feladatokkal és célokkal érkeznek, erre adott idejük van, minden erejüket erre tudják összpontosítani, ez garantálja a hatékony munkát és a nemzetközi támogatási forrásokat. Teljes önállóságra és kreativitásra ösztönöznek mindenkit, doktoranduszokat is, ehhez professzionális háttér szolgáltatásokat nyújt az egyetem.

Svájcban voltam, így érhető, hogy 8 óra 10 percet kellett dolgozni hivatalosan, nem pedig csak nyolc órát. Mégis, este hét és tíz között, amikor általában hazaindultam, vagy akár hétvégeken is sokan dolgoztak még az irodákban, ez jól jelzi az elszántságukat. Kiemelendőnek tartom a kutatók életkor-eloszlását, a kinti tanszéken ez körülbelül így alakult: negyven PhD-hallgató, húsz posztdoktor és három-négy senior kutató. A fiatalok nagyon motiváltak – egyrészt abban is, hogy alkossanak és publikáljanak, másrészt abban is, hogy munkájuk végeztével „továbbállva” helyüket újaknak átadják. A munkahelyi légkör is ennek megfelelő: szinte minden héten volt születésnap torta, és gyakran voltak PhD-

védések. Többször szerveztünk tanszéki kirándulást is, egyszer például a genfi CERN-be.

Mi a fő kutatási témád?

– Munkám interdiszciplináris jellegéből fakadóan több területen is dolgozom. A kutatás egyik részét képezi a mindennapi klinikai munka segítése – ez elsősorban idegsebészeti műtétek képalkotók által segített tervezését takarja. Klinikai partnerekkel együttműködve foglalkozunk agytumorkok műtét előtti operatív karakterizációjával, agyi hálózatok modellezésével is.

Svájcban sikerült bekapcsolódnom egy olyan kutatásba is, ahol MR-vezérelt fókuszált ultrahanggal végeznek műtéti beavatkozást az agyon. Ez a futurisztikus eljárás az agykoponya megnyitása nélkül képes helyileg, pár miliméteres területen hőenergiával károsodást létrehozni az agyban. A képi vezérlés folyamatos – mintegy „élőben” lehet MRI-vel követni a műtétet, sokan a jövő idegsebészeti beavatkozásaiként is vizionálják ezt a módszert. Egyelőre alkalmazhatósága néhány területre korlátozódik, ilyen például a gyógyszeresen csillapíthatatlan fájdalom, vagy a Parkinson-kór kezelése.

Frissen védted meg doktori (PhD) disszertációd. Mik a terveid posztdoktori éveidre?

– Orvosként kötelességemnek érzem, hogy visszaadjak a társadalomnak orvosi munkámmal is közvetlen módon abból, amit kaptam. Ennek az ideje még nem jött el, a mindennapi praxisban nem vettem eddig részt. Akár szakorvosi képzésben, akár azon kívül, de a kutatással továbbra is szeretnék foglalkozni. A debreceni tanszékünk érvényesülni kíván a pályázati rendszerek útvesztőiben, reményeink szerint kapunk további forrást újszerű ötleteink megvalósítására, együttműködések kialakítására és törekszünk az oktatás fejlesztésére is.

Szeretném ápolni a nemzetközi kapcsolataimat is, például egy konferencián workshopot szervezünk a „rég csapattal” össze Nizzában, illetve részt veszünk a tanszékkel a jelentősebb radiológiai nemzetközi eseményeken, legtöbbször előadásokkal. Elképzelhető az is, hogy posztdoktori kutatást végezzek majd külföldön még egy ideig.

Milyen közép-, illetve hosszútávú jövőképet látsz magad előtt?

– Szeretnék önálló kutatást végezni vagy vezetni, önálló csapatot elindítani doktoranduszokkal, diákkörösökkel. Fontosnak tartom azt, hogy nagyobb léptékű nemzetközi programban részt vegyünk, például az Európai Unió is kiemelten kezeli a képalkotást az EIBIR - European Institute for Biomedical Imaging Research fórumon keresztül.

A kifejlesztett módszereket szeretném az egészségügyi ellátórendszer keretein belül szélesebb körben is alkalmazni. Ehhez szükséges végigjárni az ötéves szakképzés, a további ráépített szakvizsga és a „learning curve” további állomásait. Szeretném továbbá – kollégáimmal karöltve – a képalkotás lehetőségeit népszerűsíteni a klinikusok és tudósok számára is, sokat tanulhatunk egymástól.

Van-e valami jó tanácsod, amit útravalóul a most diplomát kapó kollégák tarisznájába tennél?

– Szeretném őket optimizmusra sarkallni, illetve ösztönözni, hogy elődeik hibáit és érdemeit szem előtt tartva érvényesüljenek az életben, akár Magyarországon, akár másutt. A külföldi érvényesüléssel kapcsolatos anekdoták könnyen megerősíthetők vagy megcáfolhatók – fontosnak tartom, hogy hallgatóként vagy doktorandusként szerezenek tapasztalatot. Bőngésszék az ösztöndíjakat, amelyekre bátran pályázzanak, mondják el másoknak a látottakat. Javasolom nekik, hogy látogassanak el az egyetemi körökből kinőtt, sikeres magyar innovatív cégekhez, az egyetem területén működő, valóban nemzetközi színvonalú kutatócsoportokhoz. Ekkor fogják látni, hogy az előttük álló lehetőségek hazánkban is egyre bővülnek.

Mesterdiplomával előnyben a munkaerőpiacon

A diploma megszerzése után a fiatalok még nem feltétlenül képesek az élethosszig tartó pálya kiválasztására, de munkát váltani természetesen néhány évvel később nyugodtan lehet – vallja a TEVA Gyógyszergyár Zrt. HR igazgatója, Majorné Kelsánszky Mária, akivel arról beszélgettünk, hogy a nyári gyakorlatoknak kiemelkedő jelentősége van egy álláspályázatnál.

■ SZABÓ LÁSZLÓ

Milyen szakmai felkészültséggel rendelkeznek a friss diplomások, mennyire van lehetőségük hatékonyan érvényesülni a munkaerőpiacon?

– Én egyike vagyok azoknak, akik annak idején a leghangosabban kiabáltak, hogy baj van az egyetemi képzéssel, mert túlságosan elméleti oldalú, és a mai világban a munkahelyek gyakorlott munkavállalókat keresnek pályakezdők esetében is. Hála az egyetemmel közös sokéves munkálkodásnak, mára már egyre több olyan végzős hallgatóval találkozunk, akik szeretnének dolgozni – és az elmélet gyakorlati megvalósítását is ismerik.

Mi az esélye annak, hogy valaki már hallgató korában bekapcsolódjon cégüknél a munkába és végzés után ott folytassa főállásban?

– Minden lehetőséget biztosítunk, idén pl. 166 nyári gyakorlato-

sunk lesz. Két kihelyezett tanszékünk működik, ahol TEVA-s kollégáink tanítanak és adják át szakmai tapasztalataikat. Az egyik a kémia, vegyészet kérdéskörében dolgozik, megmutatja a hallgatóknak, hogyan lehet a gyógyszeriparban elhelyezkedni ilyen tárgyakkal, megtanítjuk, mit tudnak kezdeni a gyógyszeripar keretén belül a tudásukkal. Tavaly indult a gyógyszeripari kihelyezett tanszék, hol ipari gyógyszerészetet tanítunk negyed és ötödéves gyógyszerész hallgatóknak. Ez Európában egyedülálló kezdeményezés. A negyedéves hallgatók a második félévben előadás-sorozaton vesznek részt, ötödéves szűkebb körben szakmai, gyakorlati útmutatást kapnak itt a vállalatnál. A gyógyszerészek, vegyészek, kémikusok mellett biológusokat és mikrobiológusokat is foglalkoztatunk, akik igazán dolgozni és teljesíteni akarnak a gyakorlatosok közül, azoknak egyenes út vezet számukra a TEVA-ba. Egyéb területekről, amiket mi támogató területeknek hívunk, szintén szoktunk felvenni kollégákat, ugyanakkor nem titok, hogy túlkínálat van Magyarországon közgazdászból, szociológusból, politológusból, kommunikációs mene-

dzserből, amit az állásjelentkezések is mutatnak: ha egy adminisztrációs munkakört meghirdetünk, akkor akár 400-an is jelentkeznek egy állásra. Tapasztalataim szerint azokat szoktuk előnybe helyezni, akiket ismerünk, akik bizonyítottak már.

Hogyan lehet bizonyítani diploma előtt? Nyári gyakorlaton. Nemrég vettünk fel két fiatal informatikust, akik több nyáron dolgoztak itt a nyári hónapokban, és emiatt őket választottuk a sok jelentkező közül. Több kar hallgatóinak kötelezően kell nyári gyakorlatra menniük, jelentkeznek is jobportálunkon vagy ismerős útján helyekre, a vállalat pedig kapacitásától függően tudja fogadni őket. Ez nem fénymásolás, kávéfőzős gyakorlat, hanem bevonjuk őket az érdemi munkába. Ehhez szükség van egy mentorra is, pont ezért nem tudunk végtelen számú gyakorlatost fogadni. Komolyan vesszük a képzésüket, mert úgy tekintünk a nyári gyakorlatra, mint a jövő utánpótlásának első lépésére.

Az egyetemmel közös, Jump! Alkoss kiugró pályázat is része lehet ennek a szemléletnek, hogy a tehetségeket már hallgató korukban megtalálják?

– Ez nem egészen ebből indult ki. Úgy gondoltuk a kollégáimmal, hogy olyan komoly dolgokat végzünk az egyetemmel közösen, olyan jelentős tudományos munka folyik, ami mellett megkereshetnének olyan érdekes és szórakoztató területeket is, melyeken biztosan vannak kiváló ötleteik a hallgatóknak, csak esetleg eddig idő vagy pénz hiányában nem jutottak felszínre.

Hogyan válasszanak pályát a mai fiatalok? Nem ritka jelenség, hogy a végzettség – legyen szó alap- és mesterképzésről egyaránt – nem tudják pontosan, mihez is kezdenek a diplomával, az új élethelyzettel.

– Sokkal korábban, nem a diplomázáskor kezdeném el a hallgatók helyében az erre az időre való felkészülést: egy, de akár másfél évvel korábban is hozzáfognék a terepszemléhez. Ez nemcsak azt jelenti, hogy újságokat olvas az ember és a neten tájékozódik azokról a cégekről, amik érdekesek lehetnek számára, hanem állásportálokon is érdemes szétnézni, regisztrálni is, majd az ismerettség, családi körben tájékozódni, ki mivel foglalkozik, mi a véleménye az egyes szakterületekről, szakmákról. Meggyőződése, hogy 20-23 éves korban, tisztelet a kivételnek, a fiatalok nem készek élethosszig tartó pályát választani. Meg kell hagyni mindenkinek a lehetőséget a választásra, s nem egyirányú utcaként tekinteni egy munkára, hanem szem előtt tartani, hogy a későbbiekben onnan tovább is lehet majd lépni. Ezzel nem felelőtlen döntésre biztatnék, azt mondom csupán, nem kell kétségbeesetten és rettegve választani munkahelyet, mert van lehetőség a váltásra. Én 28 évesen fordítottam 180 fokot az életemen: gimnáziumban tanítottam addig, majd meggondoltam magam és, a családom legnagyobb megrökönyödésére, elmentem egy multicéghez asszisztensnek. Azóta nem telt el olyan sok év, és mégis sikerült szép karriert befutnom, szóval nem kell arra gondolni, hogy ha valaki rosszul dönt a diploma környékén, akkor vége mindennek és munkanélküli lesz belőle előbb-utóbb.

A BA/BSc vagy MA/MSc fokozat a preferált?

– Mi szeretünk ragaszkodni a mesterdiplomához. Nem az évek száma miatt, hanem mert egy más szemléletmódot ad, érettebb, szélesebb látókörű hallgatók kerülnek ki a mesterképzés után. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy BSc képzésről nem jöhetnek ki tehetséges és jó képességű és felkészültségű hallgatók, de inkább MSc-n végzetteket szeretünk felvenni. Ha valaki elkezd nálunk dolgozni, és utána is érdeklődik a továbbtanulás iránt, akkor annak biztosítjuk a lehetőséget. Egy-két éven át kell ehhez természetesen dolgozni, bizonyítani, de utána sokan vannak, akik tanulmányi szerződés keretében, a vállalat finanszírozásában különböző diplomákat szereznek – ez általában nagyon szorosan kapcsolódik a munkájukhoz.

A karrier egy feladat, amit meg kell oldani...

Mindketten a Debreceni Egyetem hallgatói. Fiatalok, lelkesek, de két lábbal állnak a földön. Céltudatosak, sikeresek, jóképűek és szerények. Azt mondják, még nem értek el semmit. Mégis példaként szolgálhatnak sok mai fiatalnak. Bakti Tamás közgazdász-gazdálkodási és pszichológia BA szakos hallgató, az EFOTT marketing koordinátora, a Vodafone Student Brand Managere, valamint Szikszai Tamás kommunikáció és médiatudomány MA és pszichológia BA szakos hallgató, a Campus Fesztivál szponzorációs menedzsere, a Red Bull Student Brand Managere vállalkozott egy rendhagyó szójátékra.

■ RÓFI MÓNIKA

önismeret

Bakti Tamás (kép fent): Pszichológus hallgatóként sokat találkoztam, találkozom ezzel a fogalommal. Az első óránkon, amikor összegyűjtöttük, hogy milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie egy jó pszichológusnak, a legfontosabb tulajdonság az önismeret volt. Azt gondolom, hogy minden szakmában, sőt már a pályaválasztásnál fontos, hogy tisztában legyünk azzal, mi az, amire képesek vagyunk, amit el tudunk vállalni, mik a korlátaink, a határaink és mik az erősségeink.

Szikszai Tamás (kép lent): Az önreflexió jutott először eszembe, ami elengedhetetlen önmagunk megismeréséhez. Önismeret kell ahhoz, hogy sikeresek legyünk a szakmánkban és a magánéletben egyaránt. Ismernem kell magam eléggé ahhoz, hogy tudjam, mi az, amit elvállalhatok, amibe belevághatok, mi az a feladat, ami mellé tudok állni teljes melleszélességgel, mi fér bele az időmbe, mire elég a tudásom és mi az, amire bármily kecsesítő is, és bármilyen nehéz, de nemet kell mondani.

iskola – tudás

BT: Az iskoláról a tanulás jut eszembe. Az élethosszig tartó tanulás híve vagyok, a folyamatos képzést nagyon fontosnak tartom. A munkánk kapcsán mindketten tudás és információfüggők vagyunk. Mindemellett azt gondolom, a tapasztalat a legjobb iskola. A tapasztalaton keresztül értjük meg, hogy mire jó az elméleti tudás. A kettőnek az ötvözetéből fog megszületni az, amivé válunk a szakmai életünkben. Sok egyetemista mondja a tantárgyak egy részére, hogy miért kell megtanulni, úgyse fogja használni – ezt előre sosem tudhatjuk. Volt olyan tanárunk a közgázon, aki eleve úgy magyarázta az anyagot, hogy elmondta, ez a gyakorlati életben erre meg erre lesz jó, itt meg itt találkozhatunk vele.

SZT: Mindig utáltam iskolába járni, de amennyire árgáztam ellene korábban, mára annyira sokrétűen merültem el benne. Imádok itt lenni és nem tartom kizártnak, hogy még egy szakot el fogok végezni. Véleményem szerint a tudás két síkon közelíthető meg. Mind az elmélet, mind a gyakorlat meglepte egyaránt feltétele annak, hogy a teljes tudás birtokában legyünk. Azt gondolom, hogy a DE a tudással kapcsolatban széles spektrumot kínál, az elméleti tudás minden területen elsajátítható, de a gyakorlati tudást nem lehetne megkapni, ha az ember nem dolgozna mellette, nem venne részt szakmai gyakorlatokon és konferenciákon, nem érdeklődne előadássorozatok iránt. Mindkét tudásra szükségünk van.

siker – áldozat – kudarc

BT: Fontos, hogy miként értelmezzük a sikert, mit értünk alatta. Jó a siker íze és nagyon fontos a sikerélmény, főleg amikor elkezdünk dol-

gozni. Most már óvatosabban bánok a siker fogalmával, mint kezdetben. Minél több tapasztalata lesz az embernek, annál jobban ártérteklődnek a dolgok és nem is részegít meg, ha jön a siker. Ha teljesül egy ál-munk, annak lehet ára, ami esetleg szenvedéssel vagy lemondással jár, de felemelő dolog. Nem fogjuk fel áldozatnak, még ha érezzük is a súlyát. Kudarc? Kitartunk minden körülmények között. Kifejezett kudarc-élményem nem volt, de nem is fogom fel úgy a dolgokat. Mindenből lehet tanulni: nem vagyok rossz, csak legközelebb majd jobban csinálom, tanulok a hibáimból. Hozzáállás kérdése.

SZT: A siker számomra a lufihoz hasonló. Ha tele van levegővel, akkor repülünk; de ha beakad valamibe, akkor kidurran és nagyot lehet zuhanni. Nekem a siker az, amikor kitűzők egy célt magamnak, hogy mit szeretnék elérni az elkövetkező egy évben és ha ezeket a terveket sikerül megvalósítani, akkor az siker. Nem elérhetetlen látomásaim vannak, apró dolgoknak is tudok örülni. Ezeknek a sokasága teszi ki, hogy mikor lesz sikeres az ember. A multik világában, ha saját magad sikeresnek látod vagy a közvetlen környezeted annak tart, az nem feltétlen azt jelenti, hogy a főnököd is ezen a véleményen van. Ha jól teljesítesz, az természetes, hiszen ezért vettek fel. Egy picit elvárásá vált, hogy sikeres legyél. Más az ottani siker, ezért ez a tapasztalat a mindennapi életünk-re is hatással van. Csak éppen annyira éljük meg, amennyire szükséges.

Több fronton megosztani az életünket és a feladatokat teljesíteni abszolút áldozattal és lemondással jár, azonban a sikerhez vezető út inkább áldozattal, mint veszéllyel van kikövezve. Barátaink elfogadnak,

szüleink ugyanúgy szeretnek. Lehet, hogy kevesebb időt tudunk velük tölteni, de ez ezzel jár. A kudarc szerves része a sikerhez vezető útnak. A család, a karrier, a tanulás, a munka és a sport, ami kitölti az életemet és ezek prioritása körforgásszerűen változik. Sok dolgot egyszerre sikeresen csinálni nagyon nehéz, de ezek nem olyan kudarcok, amiken nem lehet túllépni és maradandó sérülést okoznának. Olyan kudarcélmény nem ért, hogy ne tudtam volna felállni és előre tekinteni és remélem, nem is fog. De a siker és a kudarc nekem mindig együtt jár.

verseny

BT: Generációnkból adódóan folyamatos versenyhelyzetben vagyunk. A multik világa, a tanulmányaink, az ösztöndíj megszerzése mind egy-egy sajátos versenyhelyzetet eredményez. Fontos közben a fair play, a hozzáállás: az, ahogy elérjük a célt, ahogy viselkedünk közben és ahogy kapcsolatba kerülünk egymással.

SZT: Mindenképpen az életünk része a verseny, mert ez sarkall arra, hogy egyre jobbak és még jobbak legyünk. Lehet, hogy nem mi leszünk az elsők, de nyerünk, mert folyamatosan tanulunk, ami által legközelebb versenyképesebbek lehetünk. Az út is fontos, nem csupán a cél.

vezetés – csapat

BT: Először az embernek követnie kell, hogy vezethessen. Az egyetemi évek alatt, majd a munkánk során figyelünk és öntudatlanul is ellessük azokat a képességeket, amelyek jó vezetőkké tehetnek. Csapatban bizalommal, hatékonyan dolgozni az olyan élmény, amit mindenkinek át kell élnie. Minden egyes csapattagnak ugyanolyan fontos a szerepe, akár egy vezetőnek.

SZT: Jó vezető abból lesz, aki látja a saját hibáit és nem szégyelli ezeket elismerni és kijavítani. A jó csapatvezető tud a csapattagától tanulni és tud tanítani. Kiskorom óta kézilabdázom, csapatban játszom, ami óriási tapasztalat és élmény. Ennek köszönhetően olyan tulajdonságokat tudtam elsajátítani, mint az odaadás, törődés, alázat, küzdelem. Ezek mind jellemzik a csapatjátékost, ami a magánéletben és a munkahelyen is egyaránt fontosak.

Debreceni Egyetem

BT: Biztos környezet és szerteágazó lehetőség a tanulásához. Azt tanulhatsz, azt sportolhatsz, azt csinálhatsz, amihez csak kedved van. Akár két teljesen különböző szakot is hallgathatsz, amik lehet, hogy kiegészítik, fedhetik egymást, de ugyanazt a dolgot más szemszögből is megközelítik. Ez igaz a hallgatói életre is. Mivel a baráti köröm széles és természetesen nem csak a saját karom hallgatóiból áll, igen sokszínű világlátást ad számomra a Debreceni Egyetem.

SZT: Nekem az egyetem az önmegvalósítást jelenti. A Nyíregyházi Főiskolára jártam a gimnázium után, aztán valahogy úgy alakult, hogy átkerültem Debrecenbe, ahol úgy érzem, kiteljesedhetek. Remélhetőleg az idén már a második diplomámat vehetem át. Jelenleg több nyelv-vizsgával, emellett lassan négy éves szakmai tapasztalattal rendelkezem egy olyan cégnél, amely szegmensében piacvezető és világszerte ismert. Amit eddig elértem, úgy érzem, nagyrészt Debrecennek köszönhetem, a Debreceni Egyetemnek, az itt megismert embereknek, a barátaimnak és családomnak.

munka – Vodafone/Red Bull

BT: A hallgatók nagy része az egyetemi éve alatt nem gondol a munkára, a munka világára, elfelejtik, hogy nagyon fontos lenne minél előbb gyakorlati tudást szerezni. Aki munkatapasztalattal rendelkezik, az könnyebben fog boldogulni az álláskereséssel. Aki tudatosan építi a szakmai életét, nagyobb ismerete lesz, ezáltal könnyebben el fog igazodni a „való életben”. A Vodafone például egy multinacionális vállalat, ahol én a fiataloknak szóló tarifák helyi márka menedzsereként dolgozom. Olyan csapatnak vagyok a tagja, amely egy dinamikus iparágban megállja a helyét, hatékonyan dolgozik, emellett barátságok alakulnak ki a kollégáimmal. Elengedhetetlen a hatékonyság és a teljesítmény, de nem mindegy, milyen környezetben kell véghezvinni azt. 2011-ben a Vodafone lett az év munkahelye, ami szerintem nem véletlen. Biztos vagyok benne, hogy tapasztalataimat a lehető legjobban fogom tudni hasznosítani, akár ennél a cégnél helyezkedek el egyetem után, akár nem. Az EFOTT szervezésébe bekapcsolódni pedig igazi kirándulás, a marketing minden ágát megismerhetem a gyakorlatban.

SZT: Fiatalkorom óta hozzátartozott az életemhez a munka. 14 évesen már segítettem a videotékánkban, aztán felszolgáló voltam egy kávézóban, majd fél éves, többinterjúk küzdelem után sikerült a Red Bullhoz bekerülni, ahol a mai napig dolgozom. A mindennapi munka nagy részét ez teszi ki. A Red Bull 162 országban van jelen a világon és mindenhol ugyanazt a filozófiát sugallja, amit a munkatársaktól is elvár: önironiát és kreativitást. Mindezeket elsajátítottam, jó csapatba kerültem, ahol barátokat szereztem és sikerélményeket kaptam. Olyan helyekre, eseményekre jutok el, amit mások csak a tv-ben nézhetnek. Örülök, hogy itt dolgozhatok és nem utolsósorban versenyképes fizetést kapok. A jövőbeli terveimet nem látom előre, de az itt megszerzett gyakorlati tudás és kapcsolatrendszer nagyon jó referencia lesz a későbbiekben számomra. A másik állásom a Campus fesztivál szponzorációs ügyeinek az intézése, multinacionális cégekkel kell kapcsolatot tartanom. A tanulás mellett ez a két dolog tölti ki az időmet. A munka és a szabadidő gyakran összefolyik, mivel a baráti körömből többen szintén aktív életet élnek a munka világában is, és akár futás közben is meg tudunk beszélni egy-egy hivatalos ügyet, vagy brain stormingot tartunk, ötletelni segítünk egymásnak.

jövő – karrier

BT: Szeretném jól érezni és megvalósítani önmagam. Nem a pozíció a lényeg, hanem az, hogy amit csinál az ember, abban érezze jól magát, abban tudjon kiteljesedni. Ha mindez megvalósul, akkor tud csak hatékonyan dolgozni és ekkor lesz igazi a karrierépítés. Mindenképpen szeretnék kimenni külföldre dolgozni vagy tanulni, hogy egy más környezetben, kultúrában szerzett tapasztalatot is hasznosítani tudjak később az itthoni munkám során. Itt az egyetemen megvan a lehetőség erre is, használják ki minél többen.

SZT: Nem tudom pontosan, mit hoz a jövő, de azt tudom, hogy szeretnék boldog és egészséges lenni. Mindenben, amihez a nevemet adom a későbbiekben, igyekszem elismert és sikeres lenni. Fontos része az életemnek, hogy elérjem a kitűzött céljaimat. A karrier egy feladat, amit meg kell oldani.

Az Operaház debreceni romantikus hőse

Balczó Péter 1983-ban született, 2002-ben érettségizett a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskola magánének szakos növendékként, majd 3 éven át volt tagja a debreceni Csokonai Színház Operakórusának. Ekkor kapta meg első szóló szerepeit, melyekben már megmutatkozott hangja és színészi tehetsége. Nemzetközi versenyeken szerepelt, hazánkban pedig az Adagio együttes tagjaként a nem színházba járó közönség is megismerte. Mindeközben a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karán magánének szakos hallgatóként tanulta a szakmát.

A jelenleg szólókarrierjét építő fiatal tehetséggel beszélgettünk.

■ SZABÓ LÁSZLÓ

Mikor kötelezted el magad teljesen a zenei pályára mellett?

– Hétéves koromban, már az általános iskolában zenetagozatra jártam, ami napi szintű ének- és hegedűórákat jelentett, így vált a véremmé és természetes kifejezési formámmá a zene, a színpad. 17 éves lehettem, amikor az ének, a művészi pálya mellett tettem le a voksomat. Bár nem vagyok magas növésű, sokáig versenyszerűen kosárlabdáztam, de ebben az életkorban a sport helyett egyre jobban a zene került előtérbe. Az éles megvilágosodás akkor történt, amikor a Sol Oriens kórusral külföldön, Hawaiiin voltam vendégszerepelnél: ott beszélgettem egy amerikai énekes-szel, aki azt mondta, hogy azzal foglalkozzak, amit igazán szeretek. Elkezdtem ezen gondolkodni, mi is az pontosan, amit igazán szeretek és így esett a zenére a választás. Az énekesi pálya mellett azért döntöttem, mert hegedűből nem lettem volna annyira kiemelkedő.

Hogyhogy nem lettél például rock sztár?

– Nagyon szeretem az igényes rock zenét, volt is egy rock banda 20-

22 évesen, amiben énekeltem, ez a Hangtapsz zenekar, akik azóta is közösen zenélnék. Én azonban a komolyzenéből jövök, a zenetagozat miatt ez a természetes zenei műfajom.

Ekkor már énekeltél a Csokonai Színházban.

– 2002-ben érettségiztem, akkori tanárnőm énekelt a színházban és tudta, hogy meghallgatás lesz a Csokonai kórusában. Ebben is nagyon szerencsés vagyok, ez volt a tizedik színházi évadom, tíz éve folyamatosan színpadon állok. 2002-ben a színház kórusában állásba kerültem, eltöltöttem három évet és mellette a főiskolára jártam, illetve egy idő után a kórusból előre lépve szólószerepeket énekeltem. Nem szeretem munkának titulálni, amit csinállok, mert ez egy kifejezési forma, egy belső kényszer, hogy énekeljek, nem ütök ostonnal a hátam, be-lőlem ez kikívánczik.

Az Adagio énekegyüttesben nagyon sokan megismerték a hangodat, jelenleg azonban szólókarrieredet építed. Ez a váltás minek tudható be?

– Amikor ide jártam egyetemre, volt egy időszak, hogy három lábon álltam: az egyetemen nappali tagozaton tanultam, Debrecenben szerepeket játszottam a színházban és mellette énekeltem az együttesben. Az Adagio 2005 nyarán indult, akkor már a kórusból szerettem volna előrébb lépni, mozgatótt belül egy érzés és pont akkor jött a lehetőség. Az együttes zenei nyelve azonban sosem volt igazán természetes számomra, hiszen nem a könnyűzenéből jövök, így sok idő kellett ahhoz, mire magaménak tudtam érezni. Mindezzel együtt nagyon szerettem ott énekelni, szép időszakot töltöttünk együtt, de áthelyeződött a hangsúly a szólókarrieremre, az operaénekesi pályára.

Kedvenc szerepek, szerepálmok?

– Szerencsés vagyok, mert szerepálmaim egy részét eljátszhatam. A közelmúltban Verdi Traviatájának Alfrédja szerepében debütáltam a Magyar Állami Operaházban. Rodolfót éneklek Debrecenben, ami szintén egy szerepálmom, illetve jövőre az operaházban Verdi Rigolettójából a herceg szerepében mutatkozhatok be, ami talán a legnagyobb álmom és leginkább kedves szerepem.

Mennyire természetes ezen a pályán, hogy ezek az álmok ilyen fiatalon beteljesüljenek?

– Nekem valahogy mindig jókor jönnek a szerepek, amiket megkapok. Jövőre harminc éves leszek, ilyenkor már terhelhető egy fiatal operaénekes a neki való szerepekkel. Ezek fiatal karakterek, nem apákat és nagyapákat játszok, nem kell olyan hangot magamra erőltetnem, ami nem az enyém. Lírai tenorhangom van, és mivel a tenorista szerelmes hősöket alakít, ezekben a szerepekben állhatok színpadra. A bariton a drámai szereplő, a hadvezér, az apa figurája, a tenorista ellenben fiatal, szerelmes, lírai, érzelmes, túlsorduló, romantikus – és én ezt a szerepkört nagyon a magaménak érzem.

Külföld nem hívogatott?

– Mindenki-nek megvan a saját útja, nekem is vannak külföldi lehetőségeim, idén is volt, tavaly is, és remélem a jövőben is lesz. Nem mondom meglepő dolgot: a kapcsolatokon rengeteg múlik ezen a pályán is. Magyarországon mindenhol visszahívnak, ami komoly fokmérője a szakmának, jól eső visszajelzés a színházak részéről. Hazánkban ismernek, vidéken és az operaházban egyaránt, itt már kialakult az a kapcsolatrendszer, ami külföldön még nem. Abszolút látom egyébként az elmozdulás esélyét, mindig is nagyon szerettem járni versenyekre külföldre, hiszen el tudom magam helyezni egy szélesebb kontextusban, le tudom mérni, hol is tartok a pályán. Tavaly nyáron Olaszországban különdíjat kaptam, de második, harmadik helyezett is voltam már nemzetközi porondon. A közeljövőben olasz, osztrák és svéd versenyekre készülök.

A Zeneművészeit Karon szerzett diploma után is énekesként találkoznunk veled, holott tanárként is dolgozhatnál.

– A felvételt jogos, mert a diplomám tanári diploma, amivel taníthatnék, s szeretném is majd a jövőben a tapasztalatomat, tudásomat, élményeimet az ezekre fogékony embereknek átadni. Nem biztos, hogy az iskolai körülmények közötti tanítás most, ebben az élet helyzetben nekem való lenne, viszont kurzus jellegűen szívesen adok át tudást.

Ha majd családapaként gyermeked azzal áll eléd, hogy a zenei, énekesi pályát választaná, támogatnád?

– Nem fogom lebeszélni róla, semmi esetre sem. Nálunk a családban nincsen zenész, a jó fülű tanároknak köszönhető, hogy felfigyeltek a bennem rejlő tehetségre. Szüleim sosem próbáltak lebeszélni, vagy más szakma irányába terelgetni, mert én nemcsak belül éreztem, de sugalltam is, hogy nekem ez a jó, ebbe tudok teljes emberként belehelyezkedni. Ha gyermekem lesz – szeretnék, bár az ötéves tervben még nem szerepel – és ilyen ambíciói, vágyai lesznek, biztosan támogatni fogom. Az a véleményem, hogy minden gyermek számára hasznos, ha zenét tanul és sportol mellette, mert az egyik jó a léleknek, szellemnek, a másik pedig a test számára kiváló.

Meríteni a hagyományokból

Illésházy Kata második éve néprajz szakos hallgató a Debreceni Egyetemen, amelynek ebben a félévben elnyerte művészeti ösztöndíját is.

■ BÉRES ZSUZSA

Miért éppen a Debreceni Egyetemre esett a választása?

– Budapesten születtem és több-kevesebb megszakítással ott is élttem. Sokáig nem is gondoltam arra, hogy elhagyom a fővárost, amikor azonban kapcsolatba kerültem a kézművességgel és eldöntöttem, hogy néprajz szakon folytatom tanulmányaimat, úgy éreztem, a főváros távolabb áll a hagyományörzéstől, Debrecenben és környékén – talán a Hortobágy közelségének köszönhetően előbbnek tűnik a népművészet.

Ösztöndíjpályázatát nemezkészítőként nyerte el. A kézművesség talán családi hagyomány?

– Nem, otthon nem volt kitől ellesnem egyetlen népi kismesterség fortélyait sem, így amikor felfedeztem a vonzódást a kézművesség iránt, több területbe is belekóstoltam. 14-15 éves lehettem, amikor „megszületett” első saját alkotásom: egy táska. Majd következett a varrás. Két-három év alatt eljutottam arra a szintre, hogy ruhatáramat magam készíthettem.

Később ebben már nem láttam akkora kihívást, szerettem volna egy új technikát választani, így kerültem a budapesti Hagyományok Házába egy nemezkészítő tanfolyamra. Azelőtt nem sokat tudtam erről a különleges anyagról, de nagyon tetszett a sokszínűsége és a benne rejlő számtalan lehetőség. Utólag azt mondom, szerencsés döntés volt, mert sze-

rintem a nemezzel nagyon sok tárgyat lehet készíteni. Gyakorlatilag, amit egy nő viselni tud, az szerintem mind elkészíthető, legyen az ékszer, táska, ruha, de még cipő is.

Nemcsak Pesten, hanem Hajdú-Bihar megyében is gyarapította tudását.

– Amikor egyetemistaként Debrecenbe költöztem, mondhatni két legyet ütöttem egy csapása: hallgatója lettem az ország egyik legpatinásabb felsőoktatási intézményének, ugyanakkor elérhető távolságba került Nádudvar is, ahol nemezkészítést tanulhatok a Népi Kismesterségek Szakiskolájában. Olyan mesterek tanítványaként végzem el idén az ottani iskolát, mint Árvai Anikó és Vetrő Mihály. Rengeteget tanulhattam tőlük, a szakiskola pedig rengeteget tud hozzátenni az egyetemen végzett néprajzi tanulmányokhoz.

Mennyire lehet a nemezkészítés során az anyag lelkét megismerni?

– Remélem, hogy kellőképpen. Az elkészült tárgyakban ötvözni kell a múltat és a jelenet és egy kicsit saját elképzeléseinket is. Mivel mindaz, amit feltételezhetően már honfoglaló őseink is alkalmaztak, nem maradt fenn, ezért elsősorban az ázsiai népek máig élő hagyományából tudunk meríteni. Az ő motívumkincseiket is felhasználjuk, de mindenkinek saját magában is keresnie kell az utat, hogy mindezt hogyan ötvözze saját népe hagyományaival persze és egyéni elképzeléseivel.

Saját elképzeléseit meg tudja-e valósítani?

– Többek közt ezért is jó ez az anyag. Az ember el tudja dönteni, hogy hagyományos vonalat követ, abból merítkezik, de természetesen teljesen modern mintákat is tud alkalmazni a nemezen. Kevés benne a kötöttség, de sok a szín és változatosak a formák. Nyilván a hagyományosabb tárgyaknál ezek egyszerűbbek, de könnyen meg lehet találni egy modernebb változatot is a nemezkészítésben. Annyi lehetőséget rejt magában a nemez, hogy nem kötelező megmaradni a hagyományos motívumoknál.

Emlékszik-e az első munkájára?

– Talán valami kis golyócska lehetett, amiből aztán egy nyaklánc született. Legalábbis én is azzal kezdem, ha gyerekeknek tartok foglalkozást. Labda, nyakbavaló, vagy karkötő. Ezek a legegyszerűbbek.

Ezek szerint nemcsak készíti, hanem át is adja a tudását?

– Elsősorban gyerekeknek tartok foglalkozásokat a hortobágyi műhelyekben. Hatalmas élmény, hogy láthatják, egy szörccsomóból mi mindent lehet készíteni.

Jövőre végez az egyetemen. Hogyan tovább?

– Egy Erasmus-pályázattal Erdélyben szeretnék tanulni egy félévet, és persze gondolkozom a mesterképzésen is. Aztán ahogy az élet hozza. Lehet nemezkészítés, de lehet múzeumi, pedagógusi munka is egyaránt. Talán ötvözve mindhárom.

Pesten, Hortobágyon, Nádudvaron vagy Debrecenben képzelel el a jövőt?

– Elsősorban Debrecen környékén, hiszen lassan két éve, hogy itt élek és nagyon sok szál köt ide. Legfeljebb ha nagyon hiányolnak otthon, utánam költözhet ebbe a csodálatos városba a családom is.

„A vágyálmokról az ember nem beszél...”

1500 méter gyorsan ezüst-, nyolcszáz gyorsan bronzéremmel járult hozzá Risztov Éva, egyetemünk hallgatója a magyar úszósport legsikeresebb Európa-bajnoki szerepléséhez a május végi debreceni úszó Európa-bajnokságon. A magyar csapat huszonhat medállal végzett az éremtáblázat élén: 9 arany, 10 ezüst, 7 bronz. A sikerről és a mindennapokról kérdeztük úszóbajnokunkat.

■ ÖLVETI LÁSZLÓ

A magyar úszósport történetének legjobb eredményével záruló Európa-bajnokságán vagyunk túl, melynek te is főszereplője voltál. Hogy élted meg magát a sporteseményt, és hogy érzed magad?

– Nagyon boldog vagyok, örülök, hogy része lehettem ennek a csodának, az meg külön öröm, hogy mindezt Debrecenben értük el. Ragyogó Európa-bajnokság volt, így utólag őszintén megmondom, gratulálok a szervezőknek, le a kalappal előttük, merthogy egy panaszt sem hallottam senkitől, se a versenyzőtársaktól, se a külföldiektől a versenyen kapcsolatban, úgyhogy ilyen téren is nagyon sikeres volt. Az pedig, hogy én érmet is nyertem, ez kifejezetten boldoggá tesz.

Biztosan sokan tudják, hogy az úszópályafutásodban volt egy törés, négy évig nem úsztál, utána pedig a Debreceni Sportcentrum színeiben tértél vissza.

– Igen, Debrecenben kezdtem újra az életemet, itt kezdtem el újra úszni, emellett egyetemre is ide jelentkeztem, így a sportot és a tanulást egymás mellett tudom csinálni. Az igazság az, hogy nálam a hangsúly jelen pillanatban a sporton van, nem sietek az egyetem végzésével, de törekszem arra, hogy mihamarabb lediplomázzak.

Miért pont a Debreceni Egyetemet választottad? Inkább az úszás miatt döntöttél a város mellett, vagy egyetemünk hírneve vonzott ide?

– A kettő együtt számított. Számomra mindenféleképpen szimpatikus, hogy a Debreceni Sportuszoda és az egyetem egymás mellett található, ötven méteres körzeten belül. Az időm beosztása szempontjából nagyon nagy előny, hogy nem kell utazgatni, át tudok sétálni az edzésről az órákra. Az Állam- és Jogtudományi Karon tanulok igazgatósszervező alapszakon, ahol tényleg mindenben segítenek, mint például az egyéni tanrend, ezek számomra nagyon fontos dolgok. Úgy

érezem, ezt a támogatást az első pillanattól kezdve megkapom, nem csak most, hogy jönnek a sikerek, hanem amikor idejöttem Debrecenbe, újrakezdtem mindent, még senki sem tudta, milyen eredményeim lesznek, már akkor mellettem álltak. Ők is ugyanúgy bíztak bennem, mint ahogy én is bízom, bíztam magamban.

Mesélnél arról, hogy látod magát az egyetemet, a kart, az órákat?

– Teljes mértékben meg vagyok elégedve az ÁJK-val az oktatás terén is. Az itt oktató tanárok nagyon segítőkészek, bármilyen kérdéssel fordulhatok hozzájuk, megkapom a választ, a segítséget. Elmondják, miből kell felkészülni, hol tudom beszerezni a tananyagokat, illetve előfordul, hogy tankönyvet is kapok, nem kell megvennem vagy kikölcsönöznom, használhatom őket a vizsgákra való felkészülésben. Nagyon sokat köszönhetek nekik.

Most ért véget az Európa-bajnokság, hamarosan pedig itt a londoni olimpia. Milyen lesz az idei vizsgaidőszakod? Hogyan tudod összeegyeztetni a tanulást és az úszást?

– Egyéni vizsgarenddel. Ez a félévem is aktív, ami azt jelenti, hogy vettem fel tárgyakat. Még az olimpia előtt szeretnék az egyikből levizsgázni, a többitől pedig majd utána. Szeretnék azért haladni a tanulmányaimmal is. Nagyon sokat edzek, napi hat-hét órát, így elég kevés idő jut a tanulásra, nehéz összeegyeztetni a kettőt, de törekszem rá, hogy

az egyetemen is minél jobb teljesítményt nyújtsak. Ha úgy alakulna, hogy véletlenül valamelyik tárgyam nem sikerülne, nem esem kétségbe, akkor folytatás jövőre, de bízom benne, hogy a vizsgáimon is helyt fogok tudni állni.

Hogyan látod, milyen a hallgatói élet a Debreceni Egyetemen? Te, mint élsportoló, mennyire tudsz részt venni az egyetemi diákok mindennapjaiban?

– Az egyetemi életnek nem én vagyok a hiteles alanya, ugyanis az egyetemi bulikon nem nagyon szoktam részt venni, nem igazán tudom, hogy zajlanak, de ha van lehetőségem, elmegyek egykettőre. Kedvencem a jogászbál, azon mindig részt vettem eddig, mióta itt élek a városban. Igazából ez az egyetemen olyan buli, amelyen mindig ott vagyok, és nagyon jól szoktam magam érezni a csoporttársaimmal.

Visszatérve az olimpiára: az EB-n nagyon eredményesen úsztál 800 és 1500 méteren, gondolom, az olimpián is szeretnél ezekben a számokban jól szerepelni.

– Mindenféleképpen törekszem rá, hogy ott is jó teljesítményt nyújtsak majd.

Mi a vágyálom? Gondolom, az aranyérem, hiszen minden sportolónak az.

– A vágyálmokról az ember nem beszél, mert ha elmondjuk, akkor utána már elvárásnak tűnik, úgyhogy teljes erőbedobással készülök, aztán majd lesz, ami lesz.

Kicsit tekintsünk a távoli jövőbe is. Mi lesz az egyetem, az úszás után? Hiszen egyszer abba kell hagyni az élsportot. Utána mit tervezel?

– Remélem, mire az úszást abbahagyom, addigra az egyetemet is befejezem (nevet). Mindenféleképpen Debrecenben szeretnék maradni, itt képzelem el a továbbiakban is a jövőmet. Úgy gondolom, a diplomámmal munkát is fogok találni a városban.

Mit mondanál egy érettségiző középiskolásnak, miért érdemes a Debreceni Egyetem hallgatójának lenni, miért éri meg ide jelentkezni?

– A Debreceni Egyetemnek tizenöt kara van, sokoldalú és színvonalas a képzés, az én karomon mind a jogászképzés, mind az igazgatósszervező alapszak és a közigazgatási mesterszak olyan diplomát ad, amellyel könnyen el lehet helyezkedni a munkaerőpiacon. Az oktatók nagyon segítőkészek, ráadásul az egyetem a sportéletet is támogatja, és itt nem csak az úszásra gondolok, számos más sportolási lehetőség is van.

1912
a Debreceni Magyar Királyi
Tudományegyetem
megalapításának éve.
A jogelőd 100 éves évfordulóját
egész éves programsorozattal
ünnepli idén
a Debreceni Egyetem.

100 esztendő emlékezete

■ BÉRES ZSUZSA

A centenáriumi év február 3–4-i kétnapos, nagyszabású nyitórendezvényét állami, városi és egyházi vezetők, hazai és külföldi felsőoktatási intézmények képviselői, magas rangú vendégek, valamint az egyetem díszdoktorai is megisztalték jelenlétükkel.

Az ünnepségsorozat a Főépület timpanonján elhelyezett címer leplezésével kezdődött, majd ünnepi szenátusi üléssel folytatódott az Aulában.

Fábián István rektor beszédében felidézte a Református Kollégium alapításáig visszanyúló gyökereket, kiemelve, hogy a város és az egyetem hagyományai évszázadok óta szoros kapcsolatban állnak egymással.

– Elődeink munkája révén a Debreceni Egyetem előtt ma is történelmi lehetőségek állnak. Büszkék vagyunk az eredményeinkre, ugyanakkor azt is tudjuk, hogy az ezek alapján 2010-ben elnyert kutatóegyetemi cím kötelezéseket is ró ránk. Törekvéseink középpontjában a minőségelvű oktatás és tudományos munka áll, hiszen csak ez biztosíthatja, hogy nemzetközi szinten is mindinkább látható, kiemelt intézménnyé váljunk – fogalmazott a rektor.

Halász János parlamenti államtitkár a Nemzeti Erőforrás Minisztérium nevében köszöntötte a jubiláló intézményt, aki Kósa Lajos polgármesterhez hasonlóan a Református Kollégium alapításáig visszanyúló oktatási hagyományokat méltatva hangsúlyozta: a város és az egyetem szimbiózisban él, és Debrecen a jövőben is mindent megtesz az egyetem fejlesztéséért.

Bódis József, a Magyar Rektori Konferencia elnöke a magyar felsőoktatás meghatározó fellegránának nevezte a Debreceni Egyetemet.

Habsburg György, a Magyar Vöröskereszt elnöke felidézte, amikor 1989-ben édesapját, Habsburg Ottót kísérve járt első alkalommal a Debreceni Egyetemen. Hangsúlyozta, családja összefonódott a debreceni felsőoktatással: 1912-ben Ferenc József alapította az egyetemet, 1918-ban pedig nagyapja, IV. Károly király és felesége, Zita királyné együtt avatta fel az orvoskar épületét.

Az ünnepségen az egyetem hírnevének öregbítése érdekében végzett tevékenységük elismeréséül arany gerundiumot vehettek át az intézmény korábbi vezetői.

A program folytatásaként az évforduló tiszteletére emléktáblát avattak a Főépület I. emeletén. A dombormű a Református Kollégium

és a Debreceni Egyetem kapcsolatát szimbolizálja. A gránit és bronz emléktábla Juha Richárd szobrászművész alkotása.

A rendezvény köszöntésekkel folytatódott az Aulában, ahol az ünnepségre érkezett vendégek adták át ajándékaikat az egyetem vezetésének, majd az egyetemi polgárok hivatalosan is birtokba vehették a felújított dísztermet, ahol erre az alkalomra állították helyre csaknem hét évtized elteltével a 2. világháborúban megsemmisült öt ólomüveg ablakot.

Az eredeti üvegfestmények – Róth Miksa alkotásai – 1938-ra, a Debreceni Református Kollégium 400 éves fennállása alkalmából tervezett ünnepségre készültek el. Az ablakok a Református Kollégium régi történeti kapcsolatait örökítik meg, Zürich, Genf, Wittenberg és Utrecht városát ábrázolva, a feliratok (Theologia, Medicina, Jurisprudentia és Philosophia) az egyetem négy fakultásának latin nevét örökítik meg.

A Nagy János, Fésüs László és Fábián István rektor támogatásának köszönhetően elkészült ólmozott díszüveg-ablakok hosszú időn át bizonyították fogják adni annak, hogy az egyetem mindenkor vezetői elkötelezettek a múlt emlékei, az intézmény történelmi gyökerei és az universitas nemzetközi kapcsolatairól.

A kétnapos program része volt a Főépület 3. emeleti kerengőjén

nyílt egyetemtörténeti kiállítás, amely a könyvtár munkatársainak jóvoltából archív fotók, dokumentumok, oklevelek, filmek, kiadványok segítségével mutatta be az intézmény elmúlt 100 esztendejének történetét. A kiállítás anyaga egyben a leendő egyetemtörténeti múzeum alapját is képezi.

Az egyetem 100 éves történetéről készült kötet bemutatójára – melynek főszerkesztője Orosz István, szerkesztője ifj. Barta János – sokan voltak kíváncsiak.

Az eseményen Fekete Károly, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem rektora hangsúlyozta: a Kollégium és annak hagyományai szerves részét képezik a jelenlegi debreceni egyetemi felsőoktatásnak is.

Az est ünnepi gálaműsorral zárult a Csokonai Színházban. Az előadás a Református Kollégiumhoz kapcsolódó egyetemtörténetet idézte fel debreceni kötődésű írók, költők műveinek részletei alapján. Itt csendült fel először a Zeneművészeti Kar együtteseinek előadásában a Centenárius alkalmából született zenemű, Németh Norbert szerzeménye.

A programsorozat február 4-én „Helyünk a világban” címmel az ünnepségre érkező díszdoktorok angol nyelvű előadásával folytatódott a Főépület Aulájában, ahol az intézményhez fűződő kapcsolatukról, az elmúlt évtizedek együttműködéseiről, a közös munkáról és kutatásokról számoltak be a vendégek.

Ugyancsak február 4-én rendezte a határon túli, magyar nyelven oktató egyetemek részvételével a „Könyvtárak a tudományért, kultúráért, művelődésért: az intézményi könyvtárak új szerepe” című konferenciát a Centenáriumi Ünnepség keretében a Debreceni Egyetem Egyetemi és Nemzeti Könyvtára. A konferenciára Romániából, Szlovákiából, Ukrajnából, Szerbiából érkeztek résztvevők.

A nyitórendezvény az 1900-as évek századelő hangulatát idéző bálal zárult a Díszudvaron.

A rendezvények természetesen egész évben folytatódnak.

Még ugyancsak februárban a Professzori Klub tartott ünnepi konferenciát az orvostudomány kiemelkedő professzorainak emlékére.

A centenáriumi programsorozatba illeszkedett a március 9–11. között Debrecenben zajló nemzetközi geocaching verseny és találkozó, amelyre a hazai élmezőny mellett az Amerikai Egyesült Államokból, Ausztriából, Csehországból, Horvátországból és Ukrajnából is érkeztek résztvevők.

Szintén márciusban a Magyar Posta új címmel, a Debreceni Egyetemet ábrázoló bélyeggel bővítette Idegenforgalom elnevezésű sorozatát. A centenáriumi köszöntő bélyegképen – amely Domé Eszter grafikusművész tervei szerint a Pénzjegynyomdában készült – az intézmény főépülete, valamint az egyetem jelképe, a gerundium látható.

A Rotary futófesztiválon több mint négyezer résztvevővel rajtolt az 1912 méteres centenáriumi futás, amelyet a Debreceni Egyetem csapata nyert. Ezzel felajánlhatta a fődíjat a Leukémiás Gyerekekért Alapítvány javára.

Az Agrár- és Gazdálkodástudományok Centrumában az „Alföld paraszti gazdálkodása a 18–19. században” címmel nyílt állandó kiállítás áprilisban. A Déri Múzeummal tárlata az alföldi mezőgazdálkodás hagyományait mutatja be döntően mezővárosi gazdálkodás fontosabb területein – földművelés, állattartás, szőlőművelés – keresztül.

A közelmúltban kiállítás emlékeztetett egy nevezetes évfordulóra: 80 esztendeje, 1932. május 15-én, pünkösd vasárnapján az egyetem Díszudvara adott otthont a négy év alatt elkészült Főépület avatóünnepségének.

A centenáriumi évet záró ünnepségre különleges kiadvánnyal készül az egyetem: a 100 év – 100 siker című összeállításához még mindig hozzá lehet járulni. Az ötleteket a <http://www.centenarium.unideb.hu> oldalra lehet feltölteni, ahol egyébként a jubileumi év valamilyeni eseményéről bővebb információ, filmek, fotógalériák is találhatók.

FŐTÁMOGATÓK:

CAMPUS FESZTIVÁL

2012. JÚLIUS 25-29.
DEBRECEN-NAGYERDŐ

26.
csütörtök

QUIMBY

25.
szerda

5. NAP

BLACK-OUT | DALRIADA | OCHO MACHO
ANNA & THE BARBIES | THE GRENMA
FRESHFABRIK | THE SOUTHERN ORACLE | TILL WE DROP
NEMJUCI | FRENK | PREMIER PLAN

PÉTERFY BORI & LOVE BAND | PÁLYA BEA | BUDAPEST BÂR | THE REAL MCKENZIES /CAN/
FRICTION & LINGUISTICS /UK/ | BRAINS | PADDY & THE RATS | ALVIN ÉS A MÓKUSOK | PUNNY MASSIF
HEAVEN STREET SEVEN BELGA | ANIMA SOUND SYSTEM | DJ PALOTAI | A.K.K.E.Z.D.E.T.P.H.I.A.I. | NONVERSE
JULIA CARPENTER | PG CSOPORT | FOLK ERROR | LOS VEGAS | SOLID GALERI | KISS ÁDÁM | NADHÁZI LÁSZLÓ
DÉVÉNYI TÍDI BÁCSI | DJ. STERRINSZKY | INDIAI TÁNCSHOW | DJ. PÉGE | DJ. JONÁSZ LÁCI

27.
péntek

TANKCSAPDA

MAGNA CUM LAUDE | ROAD
VAD FRUTTIK | KISCSILLAG

SUBSCRIBE | LORD | SUPERNEM | INTIM TORNA ILLEGÁL | SZABÓ BALÁZS BANDÁJA
COLORSTAR | JURIJ | SOERII & POOLEK PLUTO | LUDMILLA | WH /SENA + SHAKESPEARE/ | KÁVÉSZÜNET | ZUP
DOORS EMLÉKZENÉKAR DUMASZÍNHÁZ: KÖHALMI ZOLTÁN | HAJDÚ BALÁZS | TÓTH EDU | CAMPUS MOZI

28.
szombat

APOCALYPTICA N.O.H.A. /CZ-BR-USA-D/
REPUBLIC | IRIE MAFFIA | MATRIX & FUTUREBOUND /UK/ | SHOCK ONE /AUS/
30Y | DEPRESSZIÓ | PANNONIA ALLSTARS SKA ORCHESTRA | SKAFUNDERZ | KISTENÉN
GANXSTA ZOLEE ÉS A KARTEL | MAGASHEGYI UNDERGROUND | FISH! | PARNO GRASZT | GRAND MEXICAN
WARLOCK | A NYUGHATATLAN | THE (HATED) TOMORROW | MOCOK 1 KÖLYÖK

WWW.CAMPUSFESTIVAL.HU >> FACEBOOK.COM/CAMPUSFESTIVAL

BÉRLET elővételben júl. 21-ig 12.500 Ft
júl. 22. után és a helyszínen 13.500 Ft

NAPIJEGY elővételben júl. 21-ig 4.500 Ft
júl. 22. után és a helyszínen 5.500 Ft

Jegyek az ismert jegyirodákban kaphatók. Illetve az OTP ügyfeleinek a fesztivál honlapján keresztül kedvezményesen is vásárolható!

Legyél rajongónk
a Facebook-on!
@campusfestival

